

1-2-5. (εξ 16 γραφ η)

ΤΕΥΧΟΣ 9

0

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΟΥ Κ. Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1977

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΟΘΕΩΡΗΤΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΤΟΥ Κ.Κ. ΚΥΠΡΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος για την έκτύπωση
Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

Διεύθυνσης Βυζαντίου, 6Β – ΣΤΡΟΒΟΛΟΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

ΤΗΛ. 46308

Τ. Π. Ο'ΚΟΝΝΟΡ, 7

ΛΕΜΕΣΟΣ

ΤΗΛ.: 54277

ΤΙΜΗ:

Για την Κύπρο 100 μίλες

Για την Ελλάδα 20 δρακμές

Για την Εύρωπη 0.50 δολάρια

Σ' αυτό το τεύχος δημοσιεύονται:

Σελίς

- ΑΓΩΝΑΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ
ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ
(Διακήρυξη του Κ.Κ.Κ. για τις έπετείους
του πραξικοπήματος και της εισβολής) 3—4
- ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ
- Η ΨΕΥΤΟΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ
ΤΑΞΗΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ 5—9
- Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 10—14
- Η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ ΚΑΙ
ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ 15—19
- ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ
ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ
Σύνδεση με τις μάζες 20—22
- ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ — ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
- ΑΡΝΗΣΗ "Η ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ
ΤΟΥ ΡΟΛΟΥ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ (Β' Μέρος) 23—28
- ΚΑΤΑΛΗΣΤΕΨΗ ΤΩΝ ΛΑΩΝ
ΤΩΝ ΥΠΑΝΑΠΤΥΚΤΩΝ ΧΩΡΩΝ 29—31
- ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ
ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΣΣΔ (5ον Μέρος) 32—34

ΑΓΩΝΑΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(Διακήρυξη του Κ.Κ.Κ. για τις επετείους του πραξικοπήματος και της εισβολής)

Σύντροφοι εργάτες, αγρότες, πρόσφυγες,

“Εκλεισε, ήδη, ο τρίτος χρόνος, από τότε που οι καταχτητικές δυνάμεις των Τούρκων πατούν τον τόπο μας. Μπαίνουμε στον τέταρτο χρόνο και ακόμα οι χιλιάδες των ξεριζωμένων συμπατριωτών μας δέρνονται και αγωνιούν μέσα στα προβλήματα και τους έξευτελισμούς της προσφυγιάς.

Ο λαός μας ξέρει αυτούς που φέρανε την καταστροφή, ξέρει τους ιμπεριαλιστές που διευθύνουν αυτές τις δυνάμεις, ξέρει τους ντόπιους πράχτορές τους. Τους ξέρει τον καθένα ξεχωριστά με τ' όνομά του και όλους μαζί και ζητά από τότε επίμονα την τιμωρία τους.

Σύντροφοι εργάτες, αγρότες, πρόσφυγες, κλείουμε τον τρίτο και μπαίνουμε στον τέταρτο χρόνο και όσο πάει πιο έντονο υψώνεται μπροστά μας το ερώτημα, πού πάμε; Τα κόμματα μπροστά στο λαό σ' ένα έντονο εκλογικό πυρετό υποσχέθηκαν μια γρήγορη, άμεση και αποφασιστική τιμωρία των ενόχων, για ένα αγώνα απελευθέρωσης, μάλιστα «μακροχρόνιο», υποσχέθηκαν μια «ίση κατανομή βαρών». Ζητήσανε από τον λαό την ψήφο του για μια πολιτική κάθαρση. Ο λαός τους έδωσε αυτό που ζητούσαν. Αποφασιστικά πέταξε από την Βουλή τις πολιτικές δυνάμεις του πραξικοπήματος και τους φανερούς πράχτορες του ιμπεριαλισμού.

Πέρασε από τότε ένας χρόνος κι' όλοι ξέρουμε πως ούτε «κάθαρση», ούτε αγώνας για απελευθέρωση ούτε καν οποιαδήποτε λαϊκή προετοιμασία για ένα τέτοιο αγώνα, και αντί για «ίση κατανομή των βαρών» ή φορολογία των μαζών αυξάνεται συνεχώς και οι τιμές, που υψώνονται άστραπιαία έκμηδενίζουν το εργατικό μεροκάματο, τους μισθούς, και το φτωχό εισόδημα των αγροτών. Γιατί άραγε όλα αυτά;

Γιατί η κυβέρνηση του εκκλησιαστικού και εμποροβιομηχανικού κεφαλαίου που αυτοδιαφημίζεται, σαν η «Εθνική ήγεςία» δεν ακολούθησε αυτή την σωστή πορεία; Γιατί η Βουλή, το Έθνικό συμβούλιο και τα πολιτικά κόμματα, όχι μόνο δεν εκπλήρωσαν τις στοιχειώδεις υποσχέσεις τους στον λαό, μα αντίθετα κυβέρνηση και κόμματα, έγκαταλείποντας όλα λόγια την γραμμή της απελευθέρωσης του τόπου μας, έγκαταλείποντας ακόμα και τα ψηφίσματα του ΟΗΕ, για αποχώρηση όλων των ξένων στρατευμάτων και επιστροφή όλων των προσφύγων στα σπίτια τους, μπηγαν, ήδη, από έξη μήνες ΣΤΗΝ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗΣ; Γιατί υπόβαλαν προτάσεις για δυο περιοχές, δυο κράτη, με μια μαύρη γραμμή, που χωρίζει το «μερτικό» μας από τον ίδιο μας τον τόπο; ΜΗ-ΠΩΣ ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΤΑΣΣΕΙ ΣΤΙΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΕΚΕΙΝΕΣ ΠΟΥ ΥΠΗΡΕΤΟΥΝ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΙΣΒΟΛΗΣ, ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΤΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ;

Σύντροφοι εργάτες, αγρότες, πρόσφυγες,

Καλούμαστε στην τρίτη επέτειο, όχι για να γιορτάσουμε την απελευθέρωσή μας, όχι για να συντονίσουμε τις δυνάμεις του αγώνα της Λευτεριάς, όχι για να όρκιστούμε στο όπλο του αγώνα, μα για να εγκρίνουμε και να ζητωκραυγάσουμε, την πολιτική της κυβέρνησης και του Έθνικού συμβουλίου που χωρίζει την Κύπρο σε Έλληνική και τουρκική. Καλούμαστε, έτσι, να καταθέσουμε την επιθυμία και την απαίτησή μας να γυρίσουμε στα σπίτια μας.

Σύντροφοι ἐργάτες, ἀγρόττες, πρόσφυγες, ΠΡΟΣΟΧΗ.

Οἱ μέρες, οἱ ὥρες οἱ στιγμές εἶναι κρίσιμες γιὰ μᾶς καὶ γιὰ τὶς γεννιές πού ἐρχονται. Σήμερα, ἢ βάλλουμε τὴ βάση τοῦ ἀγῶνα γιὰ μιὰ Λεύτερη Κύπρο κι' ἓνα Λεύτερο λαό, πού νὰ μπορεῖ νὰ προχωρήσει μὲ βεβαιότητα στὴν εὐτυχία καὶ στὴν προκοπή ἢ ὑποτασσόμαστε στὸν ἰμπεριαλισμὸ καὶ συμβιβαζόμαστε μὲ τὴν ὑποδούλωση καὶ τὸν ἐξευτελισμὸ, πού ὀδηγεῖ μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια στὴν καταστροφή.

Σύντροφοι, εἴμαστε οἱ συνεχιστὲς μιᾶς πορείας χιλιάδων χρόνων ἑνὸς λαοῦ, πού ἀπόκρουσε δεκάδες καταχτητικὲς δυνάμεις, χωρὶς νὰ χάσει τὸν μπούσουλα τῆς πορείας του, χωρὶς νὰ παραδώσει πιθαμὴ ἀπὸ τὰ χῶματά του. Οἱ σημερινὲς γεννιές σηκώνουν στὴν ράχη τους αὐτὴ τὴν ἱστορικὴ παράδοση. Δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν προδώσουμε.

Σύντροφοι, νὰ δώσουμε τὸ παρόν μας, ὅλοι, στὴν συγκέντρωση γιὰ τὴν Μαύρη ἐπέτειο. "Ὅμως ΟΧΙ γιὰ νὰ ἐγκρίνουμε τὴν πορεία τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Κύπρου σὲ Ἑλληνικὴ καὶ Τουρκικὴ, πού θὰ ἐγκαθιδρύσει μόνιμα, τὸν ἰμπεριαλισμὸ στὸν τόπο μας, μὰ γιὰ νὰ ὑψώσουμε ἀποφασιστικὰ τὴν φωνή μας ἐναντίον αὐτῆς τῆς πολιτικῆς πολιτικῆς συμβιβασμοῦ καὶ ὑποταγῆς.

Ἡ κυβέρνησις, ἡ Βουλὴ, τὸ Ἐθνικὸ συμβούλιον, τὰ πολιτικὰ κόμματα, ἂν θέλουν νὰ ἐκπροσωποῦν τὰ αἰσθήματα καὶ τὰ συμφέροντα τοῦ λαοῦ ὀφείλουν:

- Νὰ ἐγκαταλείψουν τὶς προτάσεις πού κατάθεσαν στὴν Βιέννη καὶ νὰ ἀποσύρουν τὸν χάρτη μὲ τὴν μαύρη διαχωριστικὴ γραμμὴ, σὰν ἓνα αἶσχος, πού ὀδηγεῖ στὴν Διχοτόμηση καὶ ἀνατινάσσει τὴν πορεία τοῦ λαοῦ μας — Ἑλλήνων καὶ Τούρκων — γιὰ Λευτεριά, ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια.
- Νὰ ἀφήσουν ἀνοιχτὲς τὶς πόρτες τῶν διαπραγματεύσεων, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ ἐγκαθιδρυθεῖ ἡ εἰσβολὴ καὶ ἡ κατάχτηση, μὰ γιὰ νὰ καταδικαστεῖ καὶ νὰ ἀνατραπεῖ.
- Νὰ ὑψώσουν, σὰν σημαία τους τὴν σημαία τοῦ λαοῦ, ποῦναι ἡ σημαία τοῦ ἀναγνωρισμένου ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον δίκιου: Νὰ φύγουν ὅλα τὰ ξένα στρατεύματα, νὰ πληρωθοῦν πολεμικὲς ἀποζημιώσεις, νὰ πᾶν ὅλοι στὰ σπίτια τους, Ἕλληνες καὶ Τούρκοι καὶ ὁ λαὸς Λεύτερος νὰ λύσει τὰ προβλήματά του.
- Νὰ ὀργανωθεῖ ἡ ἄμυνα τοῦ τόπου, στὴ βάση τῆς πλείρας ὀργάνωσης καὶ κινητοποίησης τῶν λαϊκῶν δυνάμεων.
- Νὰ τσακκιστοῦν ἀποφασιστικὰ οἱ φασιστικὲς δυνάμεις καὶ κάθε κρυφὸς ἢ φανερὸς πράχτορας τοῦ ἐχθροῦ, ποῦναι ἐμπόδιο γιὰ κάθε ἀγῶνα ἀπελευθέρωσης.
- Νὰ δέσουμε τὸν ἀγῶνα μας μὲ τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου καὶ μὲ τὰ ἀπελευθερωτικὰ κινήματα πού μάχονται ἐναντίον τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ καὶ ΟΧΙ μὲ τὶς κυβερνήσεις τῶν ἰμπεριαλιστικῶν δυνάμεων καὶ τὶς ξενόδουλες κυβερνήσεις τῶν νεοκαπιταλιστικῶν χωρῶν.

Σύντροφοι ἐργάτες, ἀγρόττες, πρόσφυγες,

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καὶ τοῦ ἐμποροβιομηχανικοῦ κεφαλαίου καὶ τὰ κόμματα τοῦ Ἐθνικοῦ συμβουλίου στὴν μακρόχρονη πορεία μας καὶ εἰδικώτερα στὴν τρίχρονη περίοδο τῆς κατάχτησης, ἀπόδειξαν, ὅτι δὲν μποροῦν νὰ ἀναλάβουν αὐτὸ τὸν ρόλο. "Ἐτσι, ἡ ἐργατικὴ τάξις καὶ ὁ λαὸς μας πρέπει νὰ νῆται πανέτοιμοι γιὰ ἀγῶνες καὶ ὀργανωμένη πάλη, γιὰ νὰ ἐπιβληθεῖ ἡ γραμμὴ τῆς πάλης γιὰ τὴν σωτηρία καὶ τὴν Λευτεριά τοῦ τόπου.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Η ΨΕΥΤΟΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ

Ἡ Κύπρος εἶναι ἓνα καπιταλιστικό κράτος πού ἀνήκει στό λεγόμε-
νο τρίτο κόσμο. Εἶναι μιὰ ἐξαρτημέ-
νη ὑπανάπτυκτη χώρα. Ἐνα γρανά-
ζι τῆς μηχανῆς τοῦ παγκόσμιου ἰμ-
περιαλιστικοῦ συστήματος.

Αὐτά εἶναι μιὰ ἱστορική πραγματι-
κότητα πού ἐπέβαλε τὸ προτσές ἀ-
νάπτυξης τοῦ ἰμπεριαλιστικοῦ συ-
στήματος. Ὅλες οἱ ἀστικές τάξεις
τῶν χωρῶν τῆς περιφέρειας ἔχουν
μπεῖ στήν ὑπηρεσία τῆς ἀνάπτυξης
αὐτοῦ τοῦ συστήματος.

Αὐτὸ τὸ γεγονός, ὅμως, δὲν ση-
μαίνει ὅτι οἱ ἀστικές τάξεις τῶν
χωρῶν τῆς περιφέρειας δὲν ἔχουν
ἀντιθέσεις μὲ τὰ ἀφεντικά τους.
Στὴν πορεία τῆς δικῆς τους καπιτα-
λιστικῆς ἀνάπτυξης εἶναι νομοτε-
λειακὰ ἀναπόφευχτο νὰ βρίσκονται
σὲ διαρκεῖς ἀντιθέσεις μὲ τίς χω-
ρες τῆς μητρόπολης, γιὰ μεγαλύτε-
ρο μερτικό ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευση
τοῦ ἰδρώτα καὶ τοῦ κόπου τῶν
λαῶν, γιὰ περισσότερα περιθώρια ἀ-
νάπτυξής τους, γιὰ μιὰ ἴση καὶ δι-
καιώτερη συμπεριφορὰ τοῦ ἰμπερια-
λισμοῦ ἀπέναντι σ' ὅλους τοὺς ὑπο-
ταχτικούς του.

Τέτοιες ἀντιθέσεις ὑπάρχουν πολ-
λές καὶ προκαλοῦν καθημερινὰ σο-
βαρὰ προβλήματα στὸν ἰμπεριαλι-
σμό. Μάλιστα σὲ μερικές περιπτώ-
σεις εἶναι τόσο ὀξυμμένες, μέχρι
σημοῦ νὰ παρουσιάζονται οἱ ἀστι-
κές τάξεις τῶν χωρῶν τῆς περιφέ-
ρειας μὲ τάσεις «ἀνεξαρτησίας» ἀ-
πέναντι στ' ἀφεντικά τους.

Ἀκριβῶς τὸ κεφαλαιῶδες ζήτημα,

πού πρέπει νὰ ἀπασχολήσει σοβαρὰ
τὴν ἐργατική τάξη, τοὺς κομμουνι-
στὲς καὶ ὅλους τοὺς ἀγωνιζόμενους
λαοὺς τοῦ κόσμου, εἶναι τὸ πρόβλη-
μα μέχρι πού μποροῦν νὰ τραθή-
ξουν αὐτὲς οἱ ἀντιθέσεις. Μέχρι πού
μπορεῖ νὰ φτάσει τὸ «ἔξοικωμα»
αὐτὸ τῶν ἀστικῶν τάξεων τῶν χω-
ρῶν τῆς περιφέρειας. Μποροῦν νὰ
τραθήξουν μὲ συνέπεια μιὰ ἀγωνι-
στική πορεία μέχρι τὸ τέλος; Μπο-
ροῦν νὰ συγκρουστοῦν ἀνοιχτὰ μὲ
τὸν ἰμπεριαλισμό; Μὲ ἄλλα λόγια
μποροῦν νὰ παίξουν, σήμερα, ἐθνικὸ
πατριωτικὸ ρόλο;

Τὸ ζήτημα αὐτὸ εἶναι σπουδαίας
σημασίας γιὰτὶ ἀκριβῶς ἡ σωστὴ ἀ-
πάντησή του δίνει τὴ λύση σὲ πολ-
λὰ ζητήματα πού ἀφοροῦν τοὺς ἐ-
θνικοαπελευθερωτικούς ἀγῶνες τῶν
λαῶν. Μποροῦν οἱ λαοὶ νὰ ἐμπι-
στευτοῦν τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα
τους στὴν ἀστική τάξη; Μποροῦν
νὰ κάνουν μαζί τῆς μιὰ προσωρινὴ
συμμαχία γιὰ νὰ πετύχουν τὸ μί-
νιμουμ πρόγραμμα τῆς ἀπελευθε-
ρωσης;

Ἡ σωστὴ ἀπάντηση σ' αὐτὰ τὰ
ἐρωτήματα δίνεται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν
ἱστορία, τὸν ἀλάθητο ὁδηγὸ τῶν ἀ-
γωνιζόμενων λαῶν. Στὶς συνθήκες
τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, ἡ ἀστική τάξη ἔ-
χει πετάξει τὴ σημαία τῆς ἀπελευ-
θερωτικῆς πάλης στὴ λάσπη. Τὸ
χρέος γιὰ τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα
πέφτει στοὺς ὤμους τῆς μόνης γνή-
σιας, μόνης πατριωτικῆς δύναμης,
τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἐτσι ὅπου
στὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνα βρισκόταν
ἡ ἀστική τάξη τὸ μόνο πού κατά-
φερε ἦταν νὰ ὁδηγήσει τὸ λαὸ σὲ

μια νέα εξάρτηση, με τη μορφή της νεοαποικίας. Αντίθετα όπου στην ήγηση του αγώνα βρισκόταν η εργατική τάξη, κατάφερε να οδηγήσει μέχρι το τέλος τον αγώνα και να στήσει ένα κράτος Λεύτερο, ένα κράτος της εύτυχίας και εύημερίας.

Η ίδια ή ιστορική πραγματικότητα λοιπόν, δείχνει στους λαούς τον δρόμο που οδηγεί με σιγουριά και ασφάλεια στην σωτηρία και την κοινωνική προκοπή. Είναι ο δρόμος της απελευθερωτικής πάλης με ήγηση την εργατική τάξη.

Αυτά σαν μια γενική διαπίστωση, που όπωσδήποτε ισχύει και για τον τόπο μας, αφού παρουσιάζει όλα τα στοιχεία του εξαρτημένου υπανάπτυχτου κράτους, με κύριο πρόβλημα τον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα για την κατάκτηση της λευτεριάς, ανεξαρτησίας και αὐτοτέλειας.

Οι ιδιομορφίες, όμως, του Κυπριακού προβλήματος επιβάλλουν μια πιο προσεχτική προσέγγιση του θέματος, γιατί είναι γεγονός πως στον τόπο μας, η αστική τάξη καταφέρνει να ξεγελά το λαό και να φαίνεται στα μάτια του σαν αγωνιστική, πατριωτική δύναμη. Είναι παγκόσμια από τις μοναδικές περιπτώσεις που ένας εκπρόσωπος της άρχουσας τάξης, ο Μακάριος, παρουσιάζεται με μια πλατεία λαϊκή υποστήριξη, μέχρι σημείου να ατενίζει σαν ακλόνητος εθνικός ήγης, σαν αναντικατάστατος, σαν ο «εἷς καὶ μόνος».

Ποῦ οφείλεται αυτό το γεγονός; Ποιοί παράγοντες συντείνουν ὥστε να παρουσιάζεται η αστική τάξη του τόπου σαν αγωνιστική; Μια εξέταση της ιστορικής της πορείας θα μᾶς δώσει την ἀπάντηση.

Η αστική τάξη της Κύπρου γεννήθηκε κι ἀναπτύχθηκε μέσα στις ἀγκάλες του ἐγγλέζικου ἱμπεριαλισμοῦ. Τὰ ἐργοστάσιά της, οἱ ἐπιχειρήσεις της εἶναι συνεταιρικά μ' αὐτόν. Ἔτσι ἡ αστική τάξη της Κύπρου ἦταν πάντα ἐξαρτημένη ἀπὸ τὸ ἐγγλέζικο κεφάλαιο,

ἦταν πάντα πιστός του ὑπηρετήτης.

Ἀπὸ τὸν Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, ὅμως, προβάλλει ἔντονα στὸ προσκήνιο ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμός, σαν μιὰ ὑπερδύναμη πού ἐπιζητᾷ τὴν παγκόσμια κυριαρχία. Τὸ νησί μας ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τοὺς κύριους στόχους τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς τεράστιας στρατηγικῆς του σημασίας γιὰ τὸν ἔλεγχο τῆς περιοχῆς. Αὐτὴ ἡ πραγματικότητα ἦταν ἐπόμενο νὰ ὀξύνει τίς ἀντιθέσεις ἀνάμεσα στὸν ἐγγλέζικο καὶ τὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμό. Μιὰ διείσδυση τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ στὸν τόπο μας, σήμαινε αὐτόματα ἐχτοπισμὸ τοῦ ἐγγλέζικου.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη τὰ ἀπανωτὰ χτυπήματα τῶν λαϊκῶν ἀπελευθερωτικῶν κινήματων ἀπειλοῦσαν ἔντονα τὸ παγκόσμιο ἱμπεριαλιστικὸ σύστημα, πράγμα πού τὸ ἀνάγκαζε νὰ ἐνισχύει τίς θέσεις του. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψη ἡ Κύπρος ἀποτελοῦσε ἓνα καλὸ ὀρμητήριο γιὰ τὸν ἔλεγχο καὶ τὸ τσάκκισμα τῶν λαϊκῶν κινήματων. Φυσικὰ ὁ φόβος γιὰ ἓνα λαϊκὸ ἀπελευθερωτικὸ κίνημα ὑπῆρχε ἄμεσος καὶ στὸν τόπο μας, πράγμα πού αὔξανε τὴ λίσσα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ γιὰ τὸν ἔλεγχό του.

Ἐκεῖνο πού ἔχει σημασία εἶναι νὰ δοῦμε τὴ θέση τῆς αστικῆς τάξης τοῦ τόπου μέσα σ' αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Εἶδαμε πὼς ἡ αστική τάξη τῆς Κύπρου ἀπὸ τὴ γέννησή της ὑπηρετοῦσε πιστὰ τὸν ἐγγλέζικο ἱμπεριαλισμό. Αὐτὸς ὁ ρόλος πραχτικὰ σήμαινε α) ὅτι ἡ αστική τάξη ἔπρεπε νὰ προσπαθῆσει νὰ περάσει στὰ χέρια της τὴν ἡγεσία τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ αγώνα, νὰ τὸν ἀποσπάσει ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς εργατικῆς τάξης γιὰ νὰ μπορεῖ εὐκόλα νὰ τὸν ἐλέγχει καὶ νὰ τὸν διευθύνει ἀνάλογα μὲ τὰ συμφέροντα αὐτῆς καὶ τῶν ἀφεντικῶν της, β) ὅτι ἡ αστική τάξη ἀντιδρούσε στις προσπάθειες τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ γιὰ διείσδυση στὸ νησί.

Ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἀντίδραση τῆς αστικῆς τάξης τῆς Κύπρου ἀπέναντι

στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, είναι εκείνο το γεγονός που την έκανε να φαίνεται αγωνιστική, πατριωτική. Γιατί κάτι τέτοιο αυτόματα την τοποθετούσε κοντά στο λαό, μιά κι ο λαός μας, στη συντριπτική του πλειοψηφία, είναι ταγμένος ενάντια στον ιμπεριαλισμό και ιδιαίτερα τον αμερικάνικο.

Έτσι τὰ ἀντιαμερικάνικα, ἀντιϊμπεριαλιστικά αἰσθήματα τοῦ λαοῦ καὶ ὁ πόθος του γιὰ λευτεριά βρέθηκαν «ταυτισμένα» μὲ τὸν ξενόδοϋλο ρόλο τῆς ἀρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης. Κι' αὐτὸ τὸ γεγονός τὸ ἐκμεταλλεύτηκε πέρα γιὰ πέρα. Προσπάθησε νὰ προπαγανδίσει ἔντονα τὸν πατριωτικὸ τῆς ρόλο, τὰ δημοκρατικά τῆς αἰσθήματα καὶ τὴν ἀγωνιστικότητά της. Ὁλη ἡ ἱστορία της εἶναι μιὰ ἀσταμάτητη προσπάθεια νὰ φανεῖ στηριγμένη πάνω σὲ μιὰ πλατειὰ λαϊκὴ βάση βάζοντας μπροστὰ ἓνα «λαοπρόβλητο» ἡγέτη.

Ἐχτός ἀπ' αὐτά, ὅμως, θὰ πρέπει ἐδῶ ἐπισημάνουμε καὶ τὴν ὕπαρξη δυὸ μερίδων τῆς ἀστικῆς τάξης τοῦ τόπου, ποὺ βρίσκονταν καὶ βρίσκονται σὲ διαρκεῖς ἀντιθέσεις. Ἀπὸ τῆ μιὰ βρίσκεται τὸ ἐκκλησιαστικὸ κεφάλαιο, μὲ ἐκπρόσωπο τὸν Μακάριο κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ ἐμπορικὸ καὶ νεοβιομηχανικὸ κεφάλαιο μὲ ἐκπρόσωπο τὸν Κληρίδη. Τὸ ἐκκλησιαστικὸ κεφάλαιο μὲ τὰ θεσμικά του προνόμια καὶ μὲ τὴν ἐχτελεστικὴ ἐξουσία στὰ χέρια του, μέσω τοῦ Μακαρίου, ἐμπόδιζε τὸ ἰδιωτικὸ κεφάλαιο ν' ἀναπτυχθεῖ, ἐνῶ τὸ ἰδιωτικὸ κεφάλαιο ἤθελε πάντα νὰ ἐχτοπίσει ἀπὸ τὴν ἐξουσία τὸ ἐκκλησιαστικὸ γιὰ νὰ πετύχει γοργότερους ρυθμοὺς ἀνάπτυξής του.

Αὐτὲς τὲς ἀντιθέσεις τὲς ἐκμεταλλεύτηκαν τέλεια οἱ δυὸ ἱμπεριαλισμοὶ γιὰ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν συμφερόντων τους. Ἐτσι ἡ μιὰ μερίδα ταυτίστηκε ἀπὸ τὸ λαὸ μας μὲ τὴ χούντα, τὸ πραξικόπημα καὶ τὴν συμφορά, ἐνῶ ἡ ἄλλη μερίδα ἀνέβαζε τὲς μετοχές της σὰν πατριωτικὴ, ἀγωνιστικὴ, ἀντιϊμπεριαλιστικὴ, σὰν ἡγετικὴ δύναμη καὶ σὰν ἐκφραστὴς τῶν πόθων τοῦ λαοῦ.

Κι' ἀκριβῶς τὸ πραξικόπημα καὶ ἡ εἰσβολὴ ἤρθαν νὰ ἐνισχύσουν τὴ θέση τῆς ἀστικῆς τάξης τῆς Κύπρου καὶ νὰ τοποθετήσουν τὸν ἐκπρόσωπό της στὴ κορφή τοῦ «ἀγωνιζόμενου» Κυπριακοῦ λαοῦ.

Ἡ ἀπλὴ προβληματικὴ τοῦ κόσμου εἶναι «ἀφοῦ οἱ ἐχθροὶ μας εἶναι οἱ ἀμερικάνοι κι' ἀφοῦ αὐτοὶ ἔκαναν τὸ πραξικόπημα γιὰ νὰ ρίξουν τὸν Μακάριο, πάει νὰ πεῖ ὅτι ὁ Μακάριος δὲν εἶναι μαζί τους ἀλλὰ μαζί μας».

Κάτω ἀπ' αὐτὲς τὲς συνθήκες ἡ ἀστικὴ τάξη τῆς Κύπρου κρατᾷ τὴν ἡγεσία τοῦ ἀγῶνά, πράγμα ποὺ τῆς ἐπιτρέπει νὰ τὸν ἐλέγχει καὶ νὰ τὸν καθοδηγεῖ σύμφωνα μὲ τὰ συμφέροντά της. Προβάλλεται σὰν ἡ μόνη ἰκανὴ πατριωτικὴ δύναμη, ποὺ εἶναι ἄξια νὰ λύσει ὅλα τὰ προβλήματα τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ τόπου.

Μπορεῖ ὅμως ὁ λαός μας νὰ βλέπει ἔτσι τὰ πράγματα; Μπορεῖ νὰ κατατάξει τὴν ἀστικὴ τάξη καὶ τὸν ἐκπρόσωπό της στὲς λαϊκὲς δυνάμεις; Στρεφόνταν τὸ πραξικόπημα ἐνάντια στὸν Μακάριο; Ἡ ἀντίδραση τοῦ Μακαρίου στὸ πραξικόπημα μπορεῖ νὰ τὸν κατατάξει στὲς ἀγωνιζόμενες δυνάμεις;

Ἡ 17χρονη πορεία τῆς ὀργανωμένης σὲ κράτος ἀστικῆς τάξης τοῦ τόπου δίνει ἀπὸ μόνη της τὴ σωστὴ ἀπάντηση σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα. Κι' αὐτὴ ἡ πορεία δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μιὰ πορεία συμβιβασμῶν καὶ ὑποχωρήσεων, μιὰ πορεία ἐξυπηρέτησης τῶν ἱμπεριαλιστικῶν συμφερόντων. Μιὰ πορεία πέρα καὶ ἔξω ἀπὸ τὴ θέληση καὶ τὰ συμφέροντα τῶν μαζῶν. Μιὰ πορεία χαραγμένη χωρὶς τὴ γνώση καὶ συγκατάθεση τοῦ λαοῦ.

Ποῦ βρίσκεται ἡ ἀγωνιστικὴ συνέπεια τῆς ἀστικῆς τάξης τῆς Κύπρου καὶ τοῦ ἐκπρόσωπού της, ὅταν:

— Ποτὲ δὲν ἀμφισβήτησαν τὴν ὕπαρξη τῶν βάσεων καὶ δὲν ἀπαίτησαν τὴν ἀπομάκρυσή τους. Ἀντίθετα ἐπανειλημμένα ἐξῆραν τὴν χρησιμότητά τους γιὰ τὴν οἰκονομία

του τόπου και ανέχτηκαν τις δηλώσεις των ιμπεριαλιστών ότι οι βάσεις βρίσκονται στην ύπηρεσία του ΝΑΤΟ.

— Με τη συγκατάθεσή τους λειτουργούν στο τόπο μας τα πανίσχυρα ραντάρ κι' οι κατασκοπευτικοί σταθμοί που ελέγχουν τις κινήσεις των λαών όλου του κόσμου.

— 'Ανέχτηκαν την φασιστικοποίηση της έθνικης φρουράς και διατηρούσαν άριστες σχέσεις με την χούντα των 'Αθηνών.

— 'Η εκκλησία ποτέ ούτε πριν, άλλ' ιδιαίτερα μετά την καταστροφή που μ'ας βρήκε, δέν πρόσφερε τίποτε για την ανακούφιση του λαού μας, ένω αντίθετα αύξάνει καθημερινά τις επιχειρήσεις της.

Φυσικά όποιες συνθήκες κι' αν λειτουργούσαν με τὸ μέρος της άστικης τάξης, όσο κι' αν προσπαθοῦσε νά ξεγελάσει τὸ λαό, όσο κι' αν πάσκιζε νά παρουσιάζεται σαν αγωνιστική, πατριωτική, σαν ήγγέτης του λαού, ποτέ δέν μπορούσε νά πετύχει τούς σκοπούς της αν στον τόπο μας βρισκόταν στην καθοδήγηση της εργατικής τάξης μιὰ γνήσια επαναστατική ήγεσία που με όπλο τὸν Μαρξισμό — Λενινισμό θά καθοδηγοῦσε τὴν εργατική τάξη και τὸ λαό στο σωστό δρόμο. Στὸν τόπο μας όμως ή ψευτοαριστερή ήγεσία με τὴν προδοτική ρεφορμιστική της στάση όχι μόνο δέν ἔκαμε τὰ πιό πάνω, αλλά αντίθετα ἔχει μετατρέψει τὸν ἑαυτό της στον καλύτερο στηλοβάτη της άστικης τάξης, ἔχει χαρίσει σ' αὐτὴ τὴ τάξη τὴν εργατική τάξη και τὸ λαό και τὴς ἔχει «έν λευκῶ» αναγνωρίσει τὸ δικαίωμα νά χειρίζεται τις τύχες του λαού και τὸπου, ονομάζοντας τὴν ἑθνική τάξη.

Μετά τὴν εἰσβολή ἐπιβάλλεται, ὅσο ποτέ άλλοτε στον τόπο μας, ή ἀνάγκη ἑνός ἑθνικοαπελευθερωτικού αγώνα ἐνάντια στον ιμπεριαλισμό και τὰ ὄργανά του. Τὸ ἐρώτημα εἶναι ποιές δυνάμεις μπορούν νά ἐκπληρώσουν αὐτὴ τὴν ἀναγκαιότητα; Μπορεῖ

ή άστική τάξη του τόπου νά μπει στην ήγεσία του αγώνα; Σέ ποιό βαθμό μπορεί αὐτὴ ή τάξη νά συγκρουσθεῖ με τὸν ιμπεριαλισμό, τὸν ἔχθρό του λαού μας και ὅλων των λαών του κόσμου; Σέ ποιό βαθμό μπορεί νά ὑψώσει τὴ σημαία τῆς «ανεξαρτησίας» ἀπὸ τὰ γρανάζια του ιμπεριαλισμοῦ;

Οἱ πράξεις τῆς άστικῆς τάξης του τόπου μετά τὴν εἰσβολή, μαρτυροῦν ἀπὸ μόνες τους. 'Η κατηγορηματική δήλωση του Μακάριου και ἄλλων ἐκπρόσωπων τῆς άστικῆς τάξης ὅτι «φύση και θέση ἀνήκουμε στη Δύση» ή χει έντονα στ' αὐτὰ του λαού μας. 'Ο βίος κι' ή πολιτεία τῆς ἀρχουσας κεφαλαιοκρατικῆς τάξης του τόπου πείθουν ὅτι αὐτὴ ή τάξη δέν ἔχει καμιά διάθεση γι' αγώνα. Οἱ ἀντιθέσεις της με τὸν ιμπεριαλισμό, στην πορεία ἀνάπτυξης της, δέν μπορούν σέ καμιά περίπτωση νά ὀδηγήσουν στη σύγκρουση μαζί του. Δέν μπορεί, ἀπὸ τὴ φύση της, ή άστική τάξη νά μπει στην ήγεσία του ἀντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Πρῶτον γιατί ξέρεῖ ὅτι ὁ αγώνας αὐτός θά ναι ἀνισος και θά σημαίνει τὴν καταστροφή της. Δεύτερον γιατί ξέρεῖ ὅτι δέν θά βρεῖ καμιά συμπαράσταση ἀπὸ τις ἄλες ξενόδουλες άστικές τάξεις. Και τρίτον και κυριώτερο. Ξέρεῖ πολὺ καλά ὅτι οἱ δυνάμεις που θά μποῦν σ' ἕνα τέτοιο ἀντιιμπεριαλιστικό αγώνα εἶναι οἱ λαϊκές δυνάμεις, που ἀποτελοῦν τὴν πραγματική ἀντίθεση στον ιμπεριαλισμό. Και σέ μιὰ τέτοια περίπτωση ὁ λαός δέν πρόκειται νά αγωνίζεται ὅπως συμφέρει στην άστική τάξη, αλλά θά πάρει τὸν αγώνα μέχρι τὸ τέλος, μέχρι τὴν πραγματική νίκη, μέχρι τὴν κατάκτηση τῆς ἐξουσίας. Κι' ή άστική τάξη φοβάται ὅσο τίποτε ἄλλο τὸν λαόν, δέν του ἔχει καμιά ἐμπιστοσύνη, γι' αὐτὸ ἀντικειμενικά δέν μπορεί νά κάνει ὅποιοδήποτε ὄγωνα.

'Εχτός ὅμως ἀπ' αὐτὰ ή άστική τάξη του τόπου τὸν τελευταῖο καιρό ἔχει ἀλλάξει προσανατολισμό. "Οχι μόνο δέν μπορεί νά συγκρουσθεῖ με τὸν ἀμερικάνικο ιμπεριαλισμό, τὴν ήγγέτιδα δύναμη του ιμπεριαλιστικού στρατοπέδου, αλλά φαίνεται νά στρέφε-

ται πρὸς αὐτόν. Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα Κύπρου τόνισε ἐπανελημμένως πῶς ἡ ἀστική τάξις τοῦ τόπου βλέπει στὸ πρόσωπο τοῦ ἀμερικάνικου ἰμπεριαλισμοῦ τὸν νέο της προστάτη, πὺ θὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ περισσότερα περιθώρια ἀνάπτυξης, μιά κι' ὁ ἐγγλέζικος ἰμπεριαλισμὸς δὲν μπορεῖ σήμερὰ νὰ ἐγγυηθεῖ τίποτε.

Τὰ στοιχεῖα πὺ μαρτυροῦν αὐτὴ τὴν στροφὴν εἶναι ὀλοκάθαρα.

- Ἡ ἐξύμνησις τοῦ ρόλου πὺ μπορεῖ νὰ παίξῃ ἡ Ἀμερικὴ καὶ ἰδιαίτερα ὁ νέος Πρόεδρος Κάρτερ στὴ λύσιν τοῦ Κυπριακοῦ προβλήματος.
- Στις διαπραγματεύσεις δόθηκε χάρτης μὲ διαχωριστικὴ γραμμὴ, πὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ μιά ἀπὸ τίς εἰσηγήσεις τοῦ σχεδίου Κίτσιγκερ.
- Οἱ δηλώσεις τοῦ Μακάριου στὴ Διάσκεψιν τῶν χωρῶν τῆς Κοινοπολιτείας γιὰ τὸν θετικὸν ρόλον πὺ μπορεῖ νὰ παίξῃ ἡ Ἀμερικὴ, εἶναι

σὰν νὰ τονίζουσι σὰ παλιὰ ἀφεντικὰ τὸν νέο προσανατολισμόν.

- Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Κυπριανοῦ στὴν Ἀμερικὴ καὶ οἱ φιλοαμερικανικὲς δηλώσεις του.
- Ἡ μελλοντικὴ ἐπίσκεψις τοῦ Μακάριου στὴν Οὐάσιγκτων γιὰ ἐπίσημες συνομιλίαι.
- Ἡ ἐπίσημη ἐπίσκεψις τοῦ κ. Φυλακτῆ γιὰ ἐμπορικὴ καὶ βιομηχανικὴ συνεργασία τῶν δύο χωρῶν.

Ἡ ἀστική τάξις τῆς Κύπρου, λοιπόν, εἶναι ἀντικειμενικὰ ἀνίκανη νὰ ὀδηγήσῃ τὸν τόπον καὶ τὸ λαὸν μας στὴν ἱστορικὴ ἀναγκαιότητα τῆς ἀπελευθέρωσης. Ὅτι μένει γιὰ τὸν λαὸν εἶναι νὰ πάρῃ ὁ ἴδιος τὴν ὑπόθεσιν σὰ χέρια του. Νὰ ἀφαιρέσῃ κάθε ἐμπιστοσύνη ἀπὸ τὴν ἄρχουσα κεφαλαιοκρατικὴ τάξις καὶ μὲ ἡγεσίαν τῆς μόνης γνήσιας, πατριωτικῆς τάξεως, τὴν ἐργατικὴν, νὰ μπεῖ σὲ μαχητικοὺς ἀγῶνας γιὰ τὴν κατάκτησιν τῆς λευτεριᾶς καὶ τῆς προκοπῆς του.

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ὁ κ. Ἀνδρέας Ζιαρτίδης καὶ οἱ πολιε- θνικὲς ἐταιρεῖες

Στις 14 τοῦ Ἰουνίου ὅλες σχεδὸν οἱ Κυπριακὲς ἡμερηίδες μᾶς πληροφορήσαν (ἰδιαίτερα ἡ ΧΑΡΑΥΓΗ σὲ τριστηλο στή πρώτη σελίδα) πὼς ὁ κ. Ζιαρτίδης, Γ.Γ. τῆς ΠΕΟ καὶ μέλος τῆς Κυπριακῆς ἀντιπροσωπείας σ' αὐτὴ τῇ Διάσκεψι, ἦταν ὁ εἰσηγητὴς «εἰδικῆς ἀπόφασης σχετικά μὲ τὴν μελλοντικὴ δραστηριότητα τῆς Διεθνοῦς Ὁργάνωσης Ἐργασίας στὸ πεδίο τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν».

Οἱ πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες, στὸ σύγχρονο κόσμῳ, ἀποτελοῦν πραγματικὰ ἓνα τεράστιο πρόβλημα, γιὰ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τοὺς λαοὺς, τόσο τῶν βιομηχανικῶν χωρῶν, τῶν ἀναπτυσσόμενων καὶ τῶν σοσιαλιστικῶν. Ἀκόμα πιὸ μεγάλο πρόβλημα, ἀποτελοῦν γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη ὅλου τοῦ κόσμου.

Αὐτὸ γιὰτὶ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἱμπεριαλιστικῆς ἀντίδρασης καὶ τῆς ἄρνησης στὴν ἀνάπτυξη καὶ τὴν εὐημερία τῶν λαῶν, πολὺ περισσότερο γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀλλαγὴ, ἀπαραίτητος προϋπόθεσης γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία, τὴν αὐτοτέλεια καὶ τὸ σοσιαλισμὸ.

Γι αὐτὸ τὸ νὰ ὑψώνεται τὸ θέμα αὐτὸ παντοῦ, εἶναι ἓνα χρέος τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν λαῶν. Νὰ ὑψώνεται ὅμως μὲ σκοπὸ νὰ ἀνατραπεῖ αὐτὴ ἡ δύναμη, νὰ διαλυθεῖ καὶ νὰ ἀφήσει τὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ τοὺς λαοὺς ἡσυχους.

Ἡ προσπάθεια τοῦ κ. Ζιαρτίδη στὴ Διεθνῇ Διάσκεψι Ἐργασίας εἶχε αὐτὸ τὸ χαραχτήρα; Πρὶν ὅμως ἐξετάσουμε αὐτὸ τὸ ἐρώτημα θὰ πρέπει νὰ δοῦμε τί εἶναι ἡ Διεθνῆς Διάσκεψι Ἐργασίας.

Ἡ Δ.Δ.Ε. εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ὀργανισμοὺς τοῦ Ο.Ε.Ε. πού συνδέει τὸν Ο.Ε.Ε. μὲ τὰ προβλήματα ἐργασίας. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὶς ἀντιπροσωπείες τῶν κρατῶν μελῶν τοῦ Ο.Ε.Ε. καὶ διευθύνεται ἀπὸ τὸ Γραφεῖο Ἐργασίας. Οἱ Κυβερνητικὲς ἀντιπροσωπείες πού συμμετέχουν σ' αὐτὴ τῇ Διάσκεψι συνοδεύονται (ὄχι πάντα) ἀπὸ ἀντιπρόσωπους τῶν συνδικαλιστικῶν ὀργανώσεων, χωρὶς αὐτοὶ νάχουν τὸ δικαίωμα ψήφου, ἀλλὰ ἀπλῶς σὰν σύμβουλοι τοῦ Κυβερνητικοῦ ἐκπροσώπου.

Ἡ Δ.Δ.Ε. ἀκούει ἐκθέσεις, μελετᾷ προβλήματα, καταλήγει σὲ συμπεράσματα καὶ ἀποφάσεις, τὶς ὁποῖες δίνει ὑπὸ τύπον ψηφισμάτων ἢ διακηρύξεων στὶς Κυβερνήσεις μέλη τοῦ Ο.Ε.Ε. Αὐτὲς οἱ ἀποφάσεις, ὅπως οἱ ἀποφάσεις ὅλων τῶν σωμάτων τοῦ Ο.Ε.Ε., δὲν εἶναι ὑποχερωτικὲς γιὰ τὶς Κυβερνήσεις μέλη τοῦ Ο.Ε.Ε. Ἐτσι παραμένουν πάντα σὰν μιὰ ἄποψη πού ἀφήνεται στὴ διάθεση τῆς κάθε χώρας νὰ τὶς ἐφαρμόσει ὅποτε καὶ ὅσο τὶς συμφέρει.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ ὁ λαὸς μας ἔχει ἤδη ἀρκετὴ πείρα γιὰ τὴν δυνατότητα ἐφαρμογῆς ἀποφάσεων τοῦ Ο.Ε.Ε., ἀπὸ ὁποιοδήποτε τμῆμα του κι ἂν προέρχονται. Τὸ συμπέρασμα εἶναι πὼς στὸν Ο.Ε.Ε. μποροῦν νὰ ὑψώνονται ἰδέες καὶ ἰδανικά, ἠθικοὶ κανόνες καὶ ἀναγκαιότητες πού νὰ συνθέτουν ἓνα ἰδανικὸ κόσμῳ. Μὰ ἡ ἀλήθεια παραμένει μιὰ, σκληρὴ κι ἀνελέγητη. 30 χρόνια ζωῆς τοῦ Ο.Ε.Ε. καὶ ζοῦμε τὴν ἐποχὴ τῆς ἄγριας ἐκμετάλλευσης καὶ καταπίεσης τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου ἀπὸ τὰ λιγοστὰ μονοπώλια καὶ τὶς πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες. Ζοῦμε τὴν ἐποχὴ τῶν ληστρικῶν ἀνταγωνισμῶν καὶ πολέμων γιὰ τὸν

στραγγαλισμό της ανεξαρτησίας και αυτοτέλειας τῶν λαῶν. Ζοῦμε στήν ἐποχή πού ὑψώνεται ἀπό τή μιὰ ἡ εἰρήνη σάν πανανθρώπινο ἰδανικό κι ἀπό τήν ἄλλη οἱ ὑπερδυνάμεις σ' ἕνα ξέφρενο ἀνταγωνισμό γιά παγκόσμια κυριαρχία, μπαίνουν σ' ἕνα νέο κύκλο παραγωγῆς ὄπλων μαζικῆς καταστροφῆς καί σπρώχνουν τόν κόσμο μας σ' ἕνα νέο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Ζοῦμε στόν κόσμο τοῦ ὑποσιτισμοῦ, τῆς ἀγραμματοσύνης, τῆς ἀρρώστιας. Κι ἄς συνεδριάζει ἀσταμάτητα ὁ Ο.Ε.Ε., κι ἄς παίρνει ἀποφάσεις καί διακηρύξεις. Ζοῦμε σέ μιὰ σκληρή καί κραυγαλέα ἀντίφαση, πού ἡ ἐρμηνεία της δέν εἶναι **δύσκολη**.

Τόν Ο.Ε.Ε. ἀποτελοῦν, στήν συντριπτική του πλειοψηφία, οἱ ἐκπρόσωποι τῶν ἰμπεριαλιστικῶν δυνάμεων καί τῶν ὑποταχτικῶν τους σ' ὅλο τόν κόσμο. "Ὅλες οἱ διακηρύξεις προέρχονται ἀκριβῶς ἀπό τοὺς ἴδιους τοὺς ἐκμεταλλευτές, τοὺς καταπιεστές τῶν λαῶν. "Ἔτσι καί ὅταν ἀκόμα αὐτές οἱ διακηρύξεις φαίνονται ἀγαθές ἢ ὑψώνουν ἰδανικά καί ἠθικὲς ἀρχές, δέν εἶναι παρὰ μιὰ ἀπάτη, μιὰ στάχτη στὰ μάτια τῶν λαῶν τοῦ κόσμου, ἐφ' ὅσον ἡ ἐφαρμογή τους βρίσκεται στὰ χέρια τῶν μεγιστάνων τοῦ πλούτου καί τῆς ἐκμετάλλευσης καί τῶν πραχτόρων τους.

Τέτοια εἶναι καί ἡ Δ.Δ.Ε., μιὰ σύναξη ἐκπροσώπων τῆς ἐκμεταλλεῦτριας τάξης εἴτε τῶν ἰμπεριαλιστικῶν δυνάμεων εἴτε τῶν δυνάμεων τῆς κεφαλαιοκρατικῆς τάξης τῶν ἐξαρτημένων χωρῶν, πού ἀποτελοῦν ὑποταχτικά ὄργανα τοῦ διεθνοῦς ἰμπεριαλισμοῦ.

Σ' αὐτοὺς ἀπευθύνθηκε ὁ κ. Ζιαρτίδης γιά νὰ μελετήσουν τὸ πρόβλημα «τῆς δραστηριότητας τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν» καί νὰ υἱοθετήσουν «ἕνα κώδικα συμπεριφορᾶς» τους.

Μὲ ὅλα αὐτὰ δέν θέλουμε νὰ ποῦμε πῶς ὁ κ. Ζιαρτίδης δέν ἔπρεπε

νὰ παρευρίσκεται ἢ πῶς δέν ἔπρεπε νὰ ζητήσει ἀπὸ τήν Δ.Δ.Ε., ὅτιδῆποτε. Καί νὰ παρευρίσκεται καί νὰ ἀξιώσει ἔπρεπε ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἐργατικῆς τάξης τῆς Κύπρου καί ὁποιασδήποτε χώρας. Νὰ παρευρίσκεται γιὰ τὴν Δ.Δ.Ε. δέν εἶναι ὁποιασδήποτε ἕνα ὄργανο τῆς παγκόσμιας ἐργατικῆς τάξης. Δέν μπορεῖ νὰ ἐπιβάλλει ἀποφάσεις, μὰ μπορεῖ νὰ ὑψώσει προβλήματα, μπορεῖ νὰ ξεσκεπάσει καταστάσεις, μπορεῖ νὰ ἀποκαλύψει τὴν ἀλήθεια καί νὰ φωτίσει τόν ἀληθινὸ δρόμο τῆς ἐργατικῆς τάξης.

"Ἐνας πραγματικὸς ἐκπρόσωπος τῆς ἐργατικῆς τάξης μπορεῖ νὰ μεταβάλλει τήν Δ.Δ.Ε., σ' ἕνα βῆμα ἀλήθειας καί φωτὸς γιά τὴ σωστὴ πορεία τῆς παγκόσμιας ἐργατικῆς τάξης. Τὸ ἐρώτημα εἶναι. "Ἐπαιξε αὐτὸ τὸ ρόλο ὁ κ. Ζιαρτίδης στὸ θέμα τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν;

Δυστυχῶς φαίνεται καθαρά, ἀπὸ ὅτι δημοσιεύτηκε στίς ἐφημερίδες καί ἰδιαίτερα στὴ ΧΑΡΑΥΓΗ τῆς 14ης Ἰουνίου 1977, πῶς ὁ κ. Ζιαρτίδης δέν ἐκπροσώπησε τὰ ἀληθινὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξης τῆς Κύπρου καί τῆς παγκόσμιας ἐργατικῆς τάξης. Αὐτὸ δέν εἶναι δύσκολο νὰ φανεῖ ἀπὸ τὴ θέση πού πῆρε ἀπέναντι στίς πολυεθνικὲς ἐταρεῖες. "Ὅπως τὰ δημοσιεύει ἡ ΧΑΡΑΥΓΗ ὁ κ. Ζιαρτίδης εἶπε: «Σ ἡ μέρα ἕνας σχετικὰ μικρὸς ἀριθμὸς διεθνῶν μονοπωλίων, γνωστῶν σάν ὑπερεθνικῶν ἐταιρειῶν, κυριαρχοῦν στοὺς διάφορους οἰκονομικοὺς τομεῖς τοῦ καπιταλιστικοῦ κόσμου.

"Ἡ δύναμη καί ἡ ἐπιρροή πού συγκεντρώθηκε στὰ χέρια τῶν λίγων αὐτῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἐλέγχουν καί κατευθύνουν τίς ὑπερεθνικὲς ἐταιρεῖες, εἶναι τόσο μεγάλη πού μποροῦν σὲ κάθε στιγμή νὰ ὑποσκάψουν

τήν οικονομική και πολιτική σταθερότητα. Ἡ νομιμαστική κρίση, ὁ πληθωρισμός, ἡ ἀνεργία, ὅλα αὐτὰ συνδέονται μὲ τὶς δραστηριότητες τῶν ὑπερεθνικῶν ἐταιρειῶν καὶ μὲ τὴ μοναδική ἐπιδίωξή τους καὶ τὸν μόνιμο σκοπὸ τους νὰ ἐπιτύχουν μᾶξιμουμ κέρδος».

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια γιὰ τίς πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες; Μόνο ὅτι «μποροῦν σὲ κάθε στιγμή νὰ ὑποσκάψουν τὴν οικονομική καὶ πολιτική σταθερότητα»;

Ἡ μέχρι σήμερα δράση τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποτελέσει γιὰ τὸν κ. Ζιαρτίδη τὸ καλύτερο ἐπιχείρημα γιὰ τὴν ἀνάγκη τοῦ ξεσηκωμοῦ τῶν λαῶν καὶ συνενπῶς καὶ τῆς Δ.Δ.Ε., ἐναντιὰ τους; Ἡ δράση καὶ τὰ ἐγκλήματα τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν γιὰ τὴν ἀνατροπὴ Κυβερνήσεων καὶ τὴν ἐγκαθίδρυση πουλημένων σ' αὐτὲς διχτατορικῶν κυβερνήσεων (Χιλή, Ἀργεντινὴ, Ταϊλάντη, Ἑλλάδα, Κύπρος, Πακιστάν, κ.ἄ.) ἢ ἡ πρόκληση πολέμων καὶ πολεμικῶν συγκρούσεων στὴ Μέση Ἀνατολή, στὴν Κύπρο, στὴν Ἀγκόλα, στὴ Ροδεσία.

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν γεγονότα ποὺ βαραίνουν κύρια τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο ποῦνε πίσω ἀπὸ αὐτὲς τίς πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες; Γιατί ὁ κ. Ζιαρτίδης δὲν τὰ κατάγγειλε ἀπὸ τὸ πιὸ ἐπίσημο βῆμα, τὴ Δ.Δ.Ε.; Γιατί περιορίστηκε στὸ «μποροῦν σὲ κάθε στιγμή νὰ ὑποσκάψουν τὴν οικονομική καὶ πολιτική σταθερότητα; Ἀκόμα πιὸ ἐκπληχτική εἶναι ἡ θέση τοῦ κ. Ζιαρτίδη ὅταν ἀμέσως παρακάτω μᾶς πληροφορεῖ ὅτι «ἡ νομιμαστική κρίση ὁ πληθωρισμός, ἡ ἀνεργία, ὅλα αὐτὰ συνδέονται μὲ τίς δραστηριότητες τῶν ὑπερεθνικῶν ἐταιρειῶν καὶ μὲ τὴν μο-

ναδική ἐπιδίωξή τους καὶ τὸν μόνιμο σκοπὸ τους νὰ ἐπιτύχουν μᾶξιμουμ κέρδους». Δηλαδή τὸ μόνο ποὺ ζητοῦν οἱ πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες εἶναι «νὰ ἐπιτύχουν μᾶξιμουμ κέρδους». Τὸ γεγονός ὅτι οἱ πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες λισσαλέα ἀγωνίζονται ἐναντία σὲ ὅλα τὰ λαϊκὰ ἀπελευθερωτικὰ κινήματα, ὅτι ἐξοπλίζουν κυβερνήσεις καὶ φασιστικὲς ὀμάδες ἐναντία στὴν ἐργατικὴ τάξη, ὅτι ἀγωνίζονται νὰ στραγγαλίσουν κάθε τάση ἀνεξαρτησίας καὶ αὐτοτέλειας, ὅτι δαθέτουν ἀπὸ τὰ τεράστια κέρδη τους μεγάλα ποσὰ καὶ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ μονιμοποιήσουν τὴν κυριαρχία τους στὸν κόσμον καὶ νὰ ἀνακόψουν τὴν πορεία στὴν ἐθνική καὶ κοινωνική ἀπελευθέρωση, ὅλα αὐτὰ ἀφήνουν ἀδιάφορο τὸν κ. Ζιαρτίδη καὶ ὅτι τὸν πειράζει εἶναι γιὰτὶ προκαλοῦν οικονομική κρίση, πληθωρισμὸ καὶ ἀνεργία γιὰ νὰ πραγματοποιοῦν περισσότερα κέρδη.

Πόσος ἀλήθεια ἐξωραϊσμὸς γιὰ τίς πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες ὑπάρχει στὶς διαπιστώσεις τοῦ κ. Ζιαρτίδη; Βέβαια αὐτὸς ὁ ἐξωραϊσμὸς φαίνεται πῶς τοῦ εἶναι ἀναγκαῖος γιὰ νὰ προχωρήσει ἀμέσως παρακάτω καὶ νὰ εἰσηγηθεῖ τὴν ἀνάλογη ἀντιμετώπιση τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν. Ἔτσι τονίζει «...εἶναι ἀναγκαῖο ὅπως ἡ Διεθνὴς κοινότητα υἱοθετήσῃ χωρὶς καθυστέρηση, μιὰ διεθνῆ σύμβαση ἢ σύσταση, σκοπὸς τῆς ὁποίας θὰ εἶναι νὰ ἐλέγχει καὶ νὰ ρυθμίζει τίς δραστηριότητες τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν».

Δηλαδή ὁ κ. Ζιαρτίδης βλέπει δυνατὴ τὴν ὑπαρξὴ τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν. Δὲν τίς βλέπει σὰν ἀσυμβίβαστες μὲ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν αὐτοτέλεια τῶν λαῶν. Μόνο ποὺ πρέπει νὰ ρυθμιστεῖ ἡ δραστηριότητά τους ἀπὸ μιὰ σύμβαση τῆς Δ.Δ.Ε.;

Γιὰ μᾶς εἶναι ἀπαράδεχτο ἕνας ἐκπρόσωπος τῆς ἐργατικῆς τάξης νὰ δεχτεῖ τὴν ὑπαρξὴ τῶν πολυεθνικῶν

εταιρειῶν καὶ ἀντὶ νὰ κηρύσσει τὸν πόλεμο μὲ ὅλα τὰ μέσα γιὰ τὴ διάλυσίν τους, γιὰ τὴν ἀποφασιστικὴ ἀνατροπὴ τους, νὰ κηρύσσει πῶς εἶναι δυνατό νὰ ρυθμιστεῖ ἡ δραστηριότητά τους καὶ μάλιστα ἀπὸ μιὰ σύμβαση ποῦ θὰ ψηφίσουν οἱ ὑποταχτικοὶ τους σ' ἓνα διεθνῆ ὄργανισμό. Γιὰ μᾶς ἡ ἐρμηνεία μιᾶς τέτοιας θέσης εἶναι πῶς ὁ ἐμπνευστὴς τῆς δὲν ἐκπροσωπεῖ τὴν ἐργατικὴ τάξη, οὔτε ἔχει σκοπὸ νὰ πολεμήσει τίς πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες. Ἐκεῖνο ποῦ προσπαθεῖ νὰ πετύχει μιὰ τέτοια θέση εἶναι ἓνα συμβιβασμὸ τῆς ἐργατικῆς τάξης μὲ τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴ δράση τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν.

Αὐτὸ ἄλλωστε φαίνεται ἀμέσως ὅταν ὁ κ. Ζιαρτίδης λέει «...Ζητήματα ὅπως ἡ πολιτικὴ τῶν ἐπαναστασιαστικῶν καὶ τοῦ ἐπαναστασιασμοῦ τῶν κερδῶν, ἡ πολιτικὴ τιμῶν, τὰ μελλοντικὰ προγράμματα γιὰ ἀπασχόληση, ὁ σεβασμὸς τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν, ἡ προστασία τοῦ περιβάλλοντος, ὅλα αὐτὰ εἶναι μετὰξὺ τῶν ζητημάτων γιὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ληφθεῖ πρόνοια στὸ διεθνὲς θεσμικὸ μέσο».

Δηλαδή παρασιωπώντας τίς ἀνατρεπτικὲς ἐνέργειες τῶν πολυεθνικῶν οἰαρειῶν, παρασιωπώντας τὴν ἀσφυκτικὴ ἐξάρτηση τῆς οἰκονομίας τῶν ἀναπτυσσόμενων χωρῶν, παρασιωπώντας τὴν ἀνάφλεξη πολέμων καὶ ἐπεμβάσεων, ζητᾶ νὰ στρέψουμε τὴν προσοχὴ μας στὰ ζητήματα: ποῦ ἐπενδύουν οἱ πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες τὰ κέρδη τους, στὴν πολιτικὴ τιμῶν, στὸ πῶς καὶ πόση ἐργατικὴ δύναμη θὰ ἀπασχολήσουν καὶ στὸ σεβασμὸ τῶν συνδικαλιστικῶν ἐλευθεριῶν. Ἄν δηλαδή τὰ ἐξασφαλίσουμε αὐτὰ (ἂν εἶναι ποτὲ δυνατόν) τότε θὰ ἐπικρατήσῃ ἀνάμεσα στὴν ἐργατικὴ τάξη καὶ στίς πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες, ἀνάμεσα στοὺς λαοὺς καὶ

τὰ μονοπώλια, πλήρης εἰρήνη, κι ὁ κ. Ζιαρτίδης θάναί εὐχάριστο μένος;

Γιὰ κάθε ἐργάτη, ὅσο ἀπλὰ κι ἂν σκέφτεται, δὲν εἶναι δύσκολο νὰ καταλάβει ὅτι αὐτὲς οἱ ἀπόψεις καὶ οἱ προσπάθειες τοῦ κ. Ζιαρτίδη δὲν ἐκπροσωποῦν τὰ συμφέροντα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν λαῶν. Αὐτὲς οἱ ἀπόψεις καὶ οἱ προσπάθειες ἀποσκοποῦν νὰ λύσουν προβλήματα ἀνάμεσα στὰ διεθνῆ μονοπώλια ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ τίς ἀστικές τάξεις τῶν νεοκαπιταλιστικῶν χωρῶν ἀπὸ τὴν ἄλλη, σὰν ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴν πάρα πέρα ζωὴ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος καὶ τὴ συνέχιση τῆς κυριαρχίας τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Ἐνα τέτοιο ἐξωραϊσμὸ τῶν σχέσεων καὶ γεφύρωση τῶν ἀντιθέσεων στὸν καπιταλιστικὸ κόσμον ὑπηρετοῦν αὐτὲς οἱ θέσεις.

Ἡ γραμμὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης τῆς Κύπρου καὶ ὅλου τοῦ κόσμου εἶναι ἀπλὴ καὶ καθαρὴ. Τὸ μονοπωλιακὸ κεφάλαιο, μὲ ἔδρα τίς ΕΠΑ, στήνει τίς λεγόμενες πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες μέσω τῶν ὁποίων ἀπλώνει τὰ πλοκάμια του σ' ὅλο τὸ κόσμον. Γιὰ νὰ ἐλέγχουν, νὰ ὑποτάσσουν τὴν πολιτικὴ ζωὴ τῶν χωρῶν καὶ τῶν λαῶν τοῦ κόσμου. Ἀπὸ αὐτὸ τους τὸν χαραχτήρα γίνονται τὸ κέντρο καὶ ἡ πηγὴ τῆς ἀντίδρασης σὲ κάθε πρόοδο τῶν λαῶν.

Γιὰ νὰ ἐκπληρώσουν τὸν σκοπὸ τους χτυποῦν μὲ ὅλα τὰ μέσα τὸ ἐργατικὸ κίνημα καὶ κάθε τάση γιὰ ἀνεξαρτησία καὶ αὐτοτέλεια, κινώντας τοὺς στρατιωτικοὺς τους μηχανισμοὺς, τοὺς μηχανισμοὺς κατασκοπίας καὶ κάθε ἀκάθαρτο μέσο.

Πίσω ἀπὸ τίς κυβερνήσεις καὶ ἀπὸ κάθε συμφωνία ἢ σύμβαση τὰ μονοπώλια στέκουν ἐλεύθερα νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ πιὸ ἀνήθικα μέσα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν σκοπῶν τους.

Μέσα σ' αὐτὴ τὴν πραγματικότητα, ποῦ τὴν ἐπιβεβαιώνουν μιὰ σειρά γεγονότα δὲν εἶναι νοητὴ ἡ συνύπαρξη τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν

καὶ τῆς εἰρήνης, τῆς προόδου τῶν λαῶν. Δὲν εἶναι νοητὴ καμιά «σύμβαση σκοπὸς τῆς ὁποίας θὰ εἶναι νὰ ἐλέγχει καὶ νὰ ρυθμίζει τις δραστηριότητες τῶν ὑπερεθνικῶν ἐταιρειῶν».

Ὅτι ἐπιβάλλεται εἶναι ὁ ἀγῶνας τῶν λαῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν ἐργατικὴ τάξη νὰ ἀνατρέψουν τὴν ὕπαρξη καὶ τὴν δραστηριότητα τῶν πολυεθνικῶν ἐταιρειῶν στὸν κάθε ἐθνικὸ

χώρο καὶ στὴ διεθνῆ σφαίρα. Ὁ στόχος εἶναι εὐκόλα κατανοητὸς ἀπὸ τὸν κάθε ἐργάτη καὶ τὸν κάθε ἐργαζόμενον, ἀπὸ τὸν κάθε πατριώτη. Μὲ μιὰ σωστὴ καθοδήγηση τῆς ἡγεσίας τῆς ἐργατικῆς τάξης μπορεῖ νὰ

χει ἄμεσα ἀποτελέσματα.

Αὐτὴ τὴ γραμμὴ ὀφείλε ὁ κ. Ζιαρτίδης νὰ ὑποστηρίξει γιὰ νὰ φέρει δίκαια τὸν τίτλο τοῦ ἐκπρόσωπου τῆς ἐργατικῆς τάξης.

Η ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΩΝ

Ἄρχισε στὶς 15.6.77 στὸ Βελιγράδι ἡ προπαρασκευαστικὴ λειτουργία τῆς Συνδιάσκεψης τοῦ Βελιγραδίου, πού θὰ γίνεῖ στὰ τέλη τοῦ χρόνου τούτου. Στὴν προπαρασκευαστικὴ αὐτὴ φάση συγκεντρώθηκαν ἀντιπρόσωποι ἀπὸ 35 χώρες τῆς Εὐρώπης, οἱ Ε.Π.Α. καὶ ὁ Καναδάς. Ὅπως εἶναι γνωστὸ ἡ Συνδιάσκεψη αὐτὴ ἀποτελεῖ συνέχεια ἐκείνης πού ἔγινε τὸ 1975 στὸ Ἐλσίνκι, «γιά τὴν ἀσφάλεια καὶ τὴ συνεργασία στὴν Εὐρώπη».

Τόσο ὁ Ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς, ὅσο καὶ ὁ Σοβιετικὸς σοσιαλιμπεριαλισμὸς, πού ἀποτελοῦν τοὺς δυὸ πρωταγωνιστὲς τῆς Συνδιάσκεψης αὐτῆς πασκίζουν νὰ πείσουν τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης καὶ τὸν κόσμον, πὼς ἡ Συνδιάσκεψη τοῦ Ἐλσίνκι, ὅπως καὶ ἡ τωρινὴ στὸ Βελιγράδι θὰ φέρουν στὴν Εὐρώπη τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν συνόρων, τὴν οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴν συνεργασίαν, τὸ τσάκκισμα τῆς βίας.

Φορτωμένος μὲ ὑποκρισίαν καὶ δημαγωγίαν ὁ Μπρέζνιεφ στὸ Ἐλσίνκι ἔλεγε: «Ἄφθονο αἷμα ἔχει ποτίσει τὴ γῆ τῆς Εὐρώπης στὰ χρόνια τῶν δυὸ παγκοσμίων πολέμων. Ἀνωτάτου ἐπιπέδου πολιτικοὶ καὶ κρατικοὶ ἡγέτες 33 Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, τῶν ΗΠΑ καὶ τοῦ Καναδά, συγκεντρώθηκαν στὸ Ἐλσίνκι γιά νὰ ἐνώσουν τὶς κοινὲς τοὺς προσπάθειες καὶ νὰ συμβάλουν, ἔτσι, στὴν μετατροπὴ τῆς Εὐρώπης σὲ ἡπειρὸν πού νὰ μὴν γνωρίσει ξανά τοὺς συγκλονισμοὺς τῶν πολέμων...».

Ὁ Χῶρος τῆς Δ. Εὐρώπης ἀποτελεῖ γιά τὶς δυὸ ὑπερδυνάμεις κονίστρα τῶν πιὸ ὀξυμένων ἀντιθέσεων καὶ ἀνταγωνισμῶν. Ὁ Ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς παλεύει νὰ κρατήσῃ τὴ Δυτικὴ Εὐρώπη στὸ ΝΑΤΟ καὶ γενικώτερα στὸ Δυτικὸ στρατόπεδο, νὰ μπαλλώσῃ, ἔστω καὶ προσωρινά, τὰ ρήγματα πού προκαλοῦν οἱ κρίσεις καὶ οἱ ἀντιθέσεις ἀνάμεσα σ' αὐτὸν καὶ στὶς χώρες τῆς Δ. Εὐρώπης καὶ νὰ τὶς δέσει, ὅσο πιὸ στερεὰ μπορεῖ, κάτω ἀπὸ τὸν ἄμεσο ἔλεγχό του. Ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ Σοβιετικὸς σοσιαλιμπεριαλισμὸς μηχανορραφεῖ ἀδιάκοπα χώνοντας τὴ μύτη του παντοῦ, προσπαθώντας νὰ βουτήξῃ κι' αὐτὸς τὸ δάχτυλον στὸ μέλι, γιά νὰ προκαλέσῃ ρήγματα στὸ Νατοϊκὸ στρατόπεδο καὶ νὰ εἰσχωρήσῃ στὴν Δ. Εὐρώπη.

Κι' οἱ δυὸ ἱμπεριαλισμοὶ ποθοῦν τὴν Δ. Εὐρώπη, γιὰτὶ ὅποια ἀπὸ τὶς δυὸ ὑπερδυνάμεις καταφέρει νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὴν Εὐρώπη, μπορεῖ εὐκόλως νὰ ἐλέγχει ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Κοντὰ σ' αὐτὰ βασικώτατος παράγοντας, ἐξαιτίας τοῦ ὁποῖου, οἱ δυὸ ὑπερδυνάμεις ἐπιβουλεύονται τὴν Δυτικὴν Εὐρώπη καὶ πασκίζουν νὰ τὴν ἐλέγχουν εἶναι καὶ τὸ ἐργατικὸν κίνημα. Ἡ ἐργατικὴ τάξις καὶ οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης σηκώνουν στοὺς ὤμους τοὺς ἑνα μεγάλο μέρος τῆς κρίσης, πού μαστίζει τὸν ἱμπεριαλιστικὸν καὶ καπιταλιστικὸν κόσμον· βρίσκονται μέσα σ' ἐκείνους πού πληρώνουν τὶς κρίσεις αὐτές. Ἔτσι μέσα στὴν ἐργατικὴν τάξις τῆς Δ. Εὐρώπης, πού ἀντιμετωπίζει τὸν τε-

ράστιο πληθωρισμό, τις συναλλαγματικές κρίσεις, την άνεργία και την άγρια έκμετάλλευση, βρίσκεται και αναπτύσσεται ο κίνδυνος (για τους ιμπεριαλιστές) της κοινωνικής επανάστασης. Αύτος ο κίνδυνος είναι και για τις δυο 'Υπερδυνάμεις, πούναι οί δυο κύριοι στηλοβάτες τών έκμεταλλευτικών κοινωνικών συστημάτων, μιὰ μεγάλη άπειλή. Αύτην τήν άπειλή, δηλαδή, τὸ ἐργατικό κίνημα προσπαθοῦν νὰ τήν ἐξουδετερώσουν με κάθε τρόπο και μέσο.

Γι' αυτό τὸν σκοπὸ θέτουν σὲ λειτουργία ὅλες τις μέθοδες και ὅλα τὰ μέσα πὸν διαθέτουν. Βασικός κρίκος στὸ στῦλ τῆς δουλειᾶς τους αὐτῆς εἶναι νὰ παίρνουν τις ἐπιθυμίες, τὰ αἰσθήματα και τις ἐπιδιώξεις τών μαζών και νὰ τις ὑψώνουν σὰν δικά τους συνθήματα για νὰ καμουφλάρουν τους ἀληθινούς τους στόχους. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, μιὰ και «φροντίζουν» οί ἴδιοι για ὅσα ἐπιθυμοῦν οί μάζες, προσπαθοῦν νὰ ἐξουδετερώσουν τὸν ὀργανωμένο λαϊκὸ ἀγῶνα και νὰ καθηλώσουν τις μάζες στὴν ἀδράνεια προσπαθώντας, ἔτσι νὰ μετατοπίσουν τὴν κύρια ἀντίθεση πὸν κυριαρχεῖ σήμερα στὸν κόσμο, τὴν ἀντίθεση ἀνάμεσα στους λαοὺς ἀπὸ τὴν μιὰ και στὸν ιμπεριαλισμὸ ὄλων τών μορφών ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀνάμεσα στὸ ἐπαναστατικό κίνημα για τὸν σοσιαλιστικὸ δρόμο ἀνάπτυξη και στις δυνάμεις πὸν στηρίζουν τὸ καπιταλιστικὸ και νὰ παρασέρνουν και νὰ πολώνουν τις λαϊκὲς δυνάμεις σὲ δυὸ παγκόσμια στρατόπεδα με ἡγεμονιστικές δυνάμεις, τὰ στρατόπεδα τών δυὸ 'Υπερδυνάμεων.

Εἶναι μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια πὸν οί δυὸ 'Υπερδυνάμεις ξεσηκώνουν μεγάλο πάταγο και καμώνονται, πὸν ἐνδιαφέρονται για τὴν «'Υφεση», τὴν «Εἰρήνη» και τὴν ἀσφάλεια στὴν Εὐρώπη. Εἶναι γιατί στὴν πραγματικότητα, ἡ εἰρήνη, ἡ ὑφεση και ἡ ἀσφάλεια ἐκφράζουν τὰ αἰσθήματα και τις ἐπιθυμίες τών μαζών τῆς Δ. Εὐρώπης. Μ' αὐτὴ τὴν μάσκα οί δυὸ 'Υπερδυνάμεις πασκίζουν νὰ ἐμφανίζονται, σὰν οί φυσικοὶ πατεράδες και προστάτες τών λαῶν τῆς Δ. Εὐρώπης, ἐνῶ πίσω ἀπὸ τὸ καμουφλάζ τους κρύβονται οί ἀληθινοί

τους στόχοι, τὸ τσάκκισμα τοῦ λαϊκοῦ κινήματος και ὁ ἔλεγχος τῆς Εὐρώπης.

Κοντὰ σ' αὐτὰ μεγάλος ντόρος γίνεται ἀπὸ τις δυὸ 'Υπερδυνάμεις και για τὴν μείωση τών πυρηνικῶν ὄπλων. Ἄλλη μιὰ δολιότητα, πὸν στοχεύει στὴν διατήρηση τῆς παντοδυναμίας τους. Πραγματικὸς στόχος τῆς προπαγάνδας για ἀφοπλισμὸ εἶναι ὁ ἀφοπλισμὸς τών ἄλλων χωρῶν. Μιλώντας για ἀφοπλισμὸ οί δυὸ 'Υπερδυνάμεις ἐννοοῦν πάντα τὸν ἀφοπλισμὸ τών ἄλλων χωρῶν. Ἀντίθετα οί ἴδιοι τελειοποιοῦν ἀδιάκοπα και πολλαπλασιάζουν τὰ πυρηνικά και βιοχημικά τους ὄπλα και πασκίζουν νὰ διατηροῦν, σταθερά, ὑπεροπλία ἀπέναντι στους ἄλλους για νὰ εἶναι σὲ κάθε περίπτωση ἰσχυρότεροι. Διάδοση τών πυρηνικῶν ὄπλων στις ἄλλες χώρες θὰ ἐσήμαινε ἀσφαλῶς ἰσοροπία δυνάμεων, πράγμα πὸν καθόλου δὲν συμφέρει στις δυὸ 'Υπερδυνάμεις. Ἀντίθετα τους συμφέρει νὰ πουλοῦν σ' αὐτὲς ὄλον τὸν παλιὸ τους ὄπλισμὸ και ἔτσι και νὰ εἰσάγουν τεράστιο συνάλλαγμα και νὰ κρατοῦν τις ἄλλες χώρες κατώτερες σὲ πολεμικὸ ὑλικό.

Ἡ ἀντικειμενικὴ πραγματικότητα δείχνει πὸν ἡ Δ. Εὐρώπη ὅσο πάει γίνεται χῶρος, ὄπου ἀπειλεῖται ὄλο και ἐντονώτερα ἡ ἔκρηξη πολέμου. Αὐτὸς εἶναι και ὁ λόγος πὸν οί δυὸ 'Υπερδυνάμεις συγκεντρώνουν ἐδῶ στρατεύματα.

Ποιὸς εἶναι, λοιπὸν ὁ πραγματικὸς ρόλος τών Συνδιασκέψεων στὸ 'Ελσίνκι και στὸ Βελιγράδι; Φέρνουν ἀληθινὰ τὴν «'Υφεση, τὴν Εἰρήνη και τὴν ἀσφάλεια» στὴν Εὐρώπη; Κάθε ἄλλο. Τὸ διάστημα μετὰ τὸ 'Ελσίνκι ἀπόδειξε ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο. Στὰ τελευταία δυὸ χρόνια οί ἀντιθέσεις και οί ἀνταγωνισμοὶ τών δυὸ 'Υπερδυνάμεων στὴν Δ. Εὐρώπη ὀξύνθηκαν σὲ μεγάλο βαθμὸ, ὄπως και οί ἀντιθέσεις και τὰ προβλήματα τών δυὸ 'Υπερδυνάμεων ἀπὸ τὴν μιὰ και τών χωρῶν τῆς Δ. Εὐρώπης ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἡ αὐξανόμενη κρίση στὸ πρόβλημα τοῦ Αἰγαίου και οί ἀντιθέσεις Ἑλλάδας — Τουρκίας ἀποδείχνουν πὸν ἡ Συνδιάσκεψη τοῦ 'Ελσίνκι

στάθηκε μιὰ κούφια παράσταση άνίκανη νὰ λύσει όποιαδήποτε προβλήματα. Παρά τις «μεγάλες» αποφάσεις του Έλσίνκι ό πληθωρισμός, ή άνεργία, ή συναλλαγματική κρίση, τὸ άπεργιακὸ κίνημα αναπτύσσονται στην Δ. Εύρώπη άλματώδεια, ρίχνοντάς την ὅλο και σε μεγαλύτερες κρίσεις.

Αυτοὶ εἶναι και οἱ λόγοι, δηλαδή ή ριζική άποτυχία του Έλσίνκι, που ἔφερε τις χώρες αυτές στην προπαρασκευαστική φάση τής Συνδιάσκεψης του Βελιγραδίου, με την δυσπιστία και την άμφιβολία βαριά μέσα στις διπλωματικές τους τσάντες.

Αυτοὶ εἶναι οἱ λόγοι που σήκωσαν την μάσκα και άνάγκασαν τους αντιπροσώπους τών δυὸ Ὑπερδυνάμεων νὰ πᾶν στο Βελιγράδι φορτωμένοι με άπειλές ὁ ένας τὸν ἄλλο. Ἔτσι ἐνῶ ὁ Μπρέζνιεφ κάνει συνέχεια «τρισάγιο» στην «Ὑφεση και την εἰρήνη» ἔξακολουθώντας τὸ βιολί του, ὁ Κάρτερ άπειλεί τὸν Σοβιετικὸ Σοσιαλιμπεριαλισμὸ πὼς θὰ ἐγείρει τὸ θέμα «τῶν ανθρωπίνων δικαιῶμάτων». Ἐνήκουστο θέβαια για τὸν Ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμὸ, ἄλλα ἄληθινό. Ἐνήκουστο οἱ σφαγεῖς τῶν λαῶν, αυτοὶ που, ἀπὸ ὅπου πέρασαν ἔφεραν, τὸ μακελειό, την βία, την καταστροφή νὰ τολμῶν νὰ μιλοῦν για «άνθρωπινα δικαιῶματα», ὅταν ἄκόμα εἶναι νιόσκαφτα τὰ μνήματα στο Βιετνάμ και στην Καμποτία, ὅταν χιλιάδες ἄνθρωποι πληρώνουν κάθε μέρα με σκληρὰ βασανιστήρια και με την ζωή τους τὸν ἄγωνα για Λευτεριά, ὅταν ἄκόμα ὀργανώνουν πραξικοπήματα και εἰσβολές και ὅταν τὰ μονοπώλια τους άπομυζῶν τὸν ἰδρώτα και τὸν κόπο τῶν ἐργαζομένων ὅλου του κόσμου.

Ἐρπαγμένοι ἀπὸ την κατάλληλη αὐτὴ εὐκαιρία οἱ Ἀμερικάνοι ἰμπεριαλιστὲς μπαίνουν στην ἐπίθεση και άπειλοῦν με θέμα «άνθρωπίνων δικαιῶμάτων», ἔξασκώντας μιὰ σοβαρὴ πίεση πάνω στους σοσιαλιμπεριαλιστὲς, που βολοδέρνουν νὰ παραμερίσουν τὸ θέμα. Ἔτσι ὁ Ἀμερικάνικος ἰμπεριαλισμὸς φέρνει στην ἐπιφάνεια τὸ πρόβλημα, πὼς στην Σοβιετικὴ Ἐνωση δὲν

ὑπάρχει ἀντιπολίτευση, ἔλευθερία κριτικῆς του συστήματος, ἔλευθερία σκέψης και ἔκφρασης, ἄτομικὲς ἔλευθερίες, μὰ ἀντίθετα οἱ πολιτικοὶ κρατούμενοι ἀυξάνονται καθημερινά, ὅπως και ή καταπίεση τῶν ανθρωπίνων δικαιῶμάτων. Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν, πὼς ή Σοβιετικὴ Ἐνωση καταστρατηγεῖ τις αποφάσεις του Έλσίνκι και δὲν ἔχει δικαίωμα συμμετοχῆς στο Βελιγράδι. Αὐτὸ τὸ πρόβλημα άπειλεί την Συνδιάσκεψη του Βελιγραδίου με ναυάγιο.

Ἀπὸ την ἄλλη οἱ σοσιαλιμπεριαλιστὲς τής ΕΣΣΔ, άνίκανοι ἀντικειμενικά νὰ ὑψώσουν φωνή και νὰ πῶν, πὼς ή ἄληθινὴ Δημοκρατία και τὰ ἄληθινὰ δικαιῶματα βρίσκονται μόνο στην Διχτατορία του προλεταριάτου, ἄφου την ἔχουν ἀπὸ καιρὸ τσαλαπατήσει μετατρέποντας την ΕΣΣΔ σε καπιταλιστικὸ κράτος νέου τύπου μοχτοῦν νὰ μετατοπίσουν ἄλλου τὸ πρόβλημα και νὰ βροῦν συμβιβαστικὲς λύσεις. Ἀπὸ την ἄλλη οἱ Σοβιετικοὶ σοσιαλιμπεριαλιστὲς δὲν μποροῦν νὰ ὑποχωρήσουν στις ἄμερικάνικες πιέσεις. Στην χώρα τους δὲν ὑπάρχει τὸ καπιταλιστικὸ σύστημα τῶν ἄλλων χωρῶν μὰ ἕνας καπιταλισμὸς νέου τύπου.

Χαρακτηριστικὸ στις παραγωγικὲς σχέσεις του Σοβιετικὸυ καπιταλισμοῦ εἶναι ή συλλογικὴ ἰδιοκτησία και ἔκμετάλλευση και ὄχι ή ἄτομικὴ. Στην ΕΣΣΔ μιὰ κάστα ἄστῶν ἔξ ὀνόματος του σοσιαλισμοῦ και καμουφλαρισμένοι πίσω ἀπὸ τὸ «παλλαϊκὸ κράτος» κατέχουν τὰ μέσα παραγωγῆς και ἔκμεταλλεύονται συλλογικά την ἐργατικὴ τάξη και τὸν λαό. Ἔτσι, αὐτὴ ή κάστα εἶναι ἄδύνατον νὰ ἐπιτρέψει, ἄκόμα και την «ἄστικὴ δημοκρατία» τῶν ἄλλων καπιταλιστικῶν χωρῶν, δὲν μποροῦν νὰ δώσουν, οὔτε τὰ ἄστικά δικαιῶματα, διότι σε τέτοια περίπτωση καταστρέφουν την διχτατορία τής κάστας τους.

Εἶναι αὐτὸ τὸ στοιχεῖο που ἄρπάζουν οἱ ἄλλοι ἰμπεριαλιστὲς, που ἀντιπαραθέτουν στην ἄρχουσα αὐτὴ κάστα και στην ἀπολυταρχία της, την δική τους «Ἀστικὴ δημοκρατία» ἀνεβάζοντας την στους ἔφτα οὐρανοὺς και παρουσιάζοντάς την, σαν τὸ ἰδανικὸ σύστημα.

Οί Σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές είναι, ἔτσι, ἀνίκανοι νὰ ἐπιτρέψουν στὴν χώρα τους τὴν δημιουργία κομμάτων ἀντιπολίτευσης, ἢ τὴν ἐλεύθερη κριτικὴ τοῦ συστήματος. Αὐτὴ ἡ «ἀδυναμία» τους βέβαια δὲν ἔχει καμιὰ σχέση μὲ τὴν σοσιαλιστικὴ κοινωνία, μὰ ἀντίθετα εἶναι ὁ πιὸ καθαρὸς μάρτυρας τοῦ φόβου τῶν ἀστών — ρεβιζιονιστῶν τῆς ΕΣΣΔ ἀπέναντι σὲ μιὰ λαϊκὴ — ἐπαναστατικὴ ἀντιπολίτευση. Ἐλευθερία ἀντιπολίτευσης καὶ κριτικῆς σημαίνει τὴν παρουσία καὶ τὴν ἀνάπτυξη στὴν ΕΣΣΔ τοῦ γνήσιου Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, τοῦ προλεταριακοῦ κινήματος, τῆς νέας ἐπανάστασης. Πῶς μποροῦν, λοιπὸν οἱ ἄστοι — ρεβιζιονιστῆς τῆς ΕΣΣΔ νὰ ἐπιτρέψουν κάτι τέτοιο;

Βέβαια στὴν προσπάθειά τους νὰ βροῦν συμβιβαστικὴ λύση καὶ νὰ κλείσουν τὸ στόμα τῶν Ἀμερικάνων μᾶς ἔδωσαν πρόσφατα τὸ καινούργιο τους Σύνταγμα. Μιὰ ἀποτυχημένη προσπάθεια νὰ πεισθεῖ ὁ κόσμος, πῶς στὴν ΕΣΣΔ ὑπάρχουν «ἀνθρώπινα δικαιώματα» καὶ «Δημοκρατία».

Πέρα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἐνδοϊμπεριαλιστικὰ προβλήματα καὶ ἡ παγκόσμια πραγματικότητα ἀποδεικνύει πῶς οἱ ἀντιθέσεις καὶ οἱ ἀνταγωνισμοὶ τῶν δυῶν Ὑπερδυνάμεων ὀξύνονται συνεχῶς φέρνοντας, ἀντίθετα μὲ ὅσα διακηρῦσσουν, τὸν πόλεμο καὶ ὄχι τὴν Ὑφεση καὶ τὴν Εἰρήνη.

Πρόσφατα συγκεντρώθηκαν καὶ συνεδρίασαν στὸ Λονδίνο ἀντιπρόσωποι τῶν ἑφτά πλούσιων — ἱμπεριαλιστικῶν χωρῶν (Ἰταλία, Ἰαπωνία, Γαλλία, Δυτικὴ Γερμανία, Βρετανία, Ε.Π.Α. καὶ Καναδὰς) καὶ ἀποφάσισαν νὰ ξανασυνεδριάσουν σ' ἓνα χρόνο μὲ στόχο νὰ βροῦν τρόπους καὶ νὰ ὀργανωθοῦν γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ Σοβιετικοῦ («Κομμουνιστικοῦ»!!!) κινδύνου. Οἱ μεγάλες ἱμπεριαλιστικὲς χώρες προετοιμάζουν τὶς δυνάμεις τους γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμες νὰ ἀντιμετωπίσουν τὴν Σοσιαλιμπεριαλιστικὴ Ὑπερδύναμη σ' ἓνα πόλεμο μαζί της. Πού βρίσκεται λοιπὸν ἡ ἐπιτυχία τοῦ Ἐλσίνκι, ὅταν ἔξω ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις πού πήραν, ὁ Ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς καὶ οἱ ἄλλες ἱμπεριαλιστικὲς χώρες προετοιμάζονται γιὰ ἓνα ἐνδεχόμενον πόλεμον ἐ-

νάντια στὴν ΕΣΣΔ καὶ τὸ σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας; Πῶς τὸ Ἐλσίνκι ἔφερε τὴν «εἰρήνη» καὶ τὴν «ἀσφάλεια» ὅταν ἔξω ἀπὸ αὐτὸ καὶ οἱ δυὸ πλευρὲς ἐτοιμάζονται γιὰ πόλεμον;

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, σ' ὅλα τὰ καίρια στρατηγικὰ σημεῖα οἱ δυὸ Ὑπερδυνάμεις συγκεντρώνουν στρατεύματα. Ἀπὸ τὰ Δαρδανέλια κατεβαίνουν συνεχῶς πολεμικὰ πλοία καὶ ὑποβρύχεια. Στὴν Μέση Ἀνατολή, παρὰ τὴν Διεθνή Διάσκεψη, τὸ πρόβλημα ὀγκώνεται ἀντὶ νὰ μπεῖ στὴν πορεία λύσης του. Στὴν Κύπρο γιὰ τρία χρόνια συνεχίζεται ἡ κατάχτηση τοῦ μισοῦ νησιοῦ. Ὑστερα ἀπὸ τὴν Μοζαμβίκη καὶ τὴν Ἀγκόλα ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση ἐπεμβαίνει ἀπροκάλυπτα στὸ Ζαῖρ, στὴν Αἰθιοπία, στὶς Σεϋχέλλες. Στὴν Ροδεσία καὶ στὴν Ν. Ἀφρικὴ ὁ Ἀμερικάνικος καὶ Εὐρωπαϊκὸς ἱμπεριαλισμὸς προκαλοῦν τεράστιες ἀναστατώσεις στὴν προσπάθειά τους νὰ κρατήσουν τὶς ζωτικὲς αὐτὲς περιοχὲς. Σ' ὅλο τὸν κόσμον οἱ δυὸ Ὑπερδυνάμεις ἐπιδίδονται σὲ ἐπεμβάσεις, πρόκληση συγκρούσεων, χειραγωγήσεις κλπ., προκαλώντας τεράστια προβλήματα καὶ ἀντιθέσεις.

Εἶναι ἀκριβῶς αὐτὰ τὰ προβλήματα καὶ οἱ ἀντιθέσεις πού γεννοῦν τοὺς πολέμους. Εἶναι λοιπὸν ὀλοφάνερο, πῶς ἐφόσον στὸ διεθνὲς χωρὸ δεσπόζουν καὶ κυριαρχοῦν μέσα στὸ ἱμπεριαλιστικὸ στρατόπεδο οἱ ἀντιθέσεις καὶ οἱ ἀνταγωνισμοὶ τῶν δυῶν Ὑπερδυνάμεων καὶ τῶν ἄλλων ἱμπεριαλιστῶν, αὐτὸ πού φέρνουν πίσω τους δὲν εἶναι ἡ «Ὑφεση», ἡ «Εἰρήνη» καὶ ἡ «ἀσφάλεια» μὰ ὁ πόλεμος. Ἡ Λευτεριά, ἡ Εἰρήνη καὶ ἡ ἀσφάλεια θὰ ἔρθουν καὶ θὰ ἀγκαλιάσουν τὸν κόσμο μόνο, ὅταν παντοῦ ἐπιβληθεῖ ἡ προλεταριακὴ ἐξουσία, μόνο ὅταν σπάσει καὶ τὸ τελευταῖο δόντι τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πόσο κωμικὸ εἶναι νὰ προσπαθοῦν νὰ πείσουν τὸν κόσμο πῶς προσπαθοῦν νὰ φέρουν στὴν Δ. Εὐρώπῃ τὴν «Εἰρήνη», τὴν «Ὑφεση καὶ τὴν ἀσφάλεια», ὅταν στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὸν ἄλλο κόσμο σκυλλοτρῶγονται γιὰ τὸ ποιὸς θὰ ἐπικρατήσῃ ξεσηκώνοντας ἓνα σωρὸ ντόπιους πολέμους, προετοιμάζοντας πραξικοπήματα καὶ εἰσβολές, προκαλώντας καταστροφές, βία καὶ ἀφανισμό.

“Όλα αυτά μαρτυρούν αδιάψευστα πώς οί δυο Ὑπερδυναμείς τόσο στήν Εὐρώπη ὅσο καί στόν κόσμον ὁλόκληρον, στοχεύουν στήν ἐξάρτηση καί τήν ὑποδούλωση τῶν χωρῶν καί τῶν λαῶν, στοχεύουν στήν παγκόσμια κυριαρχία. Ἀνέτοιμοι ἀκόμα νά ριχτοῦν στόν πόλεμον μεταξύ τους ὁργανώνουν διεθνεῖς Συνδιασκέψεις καί διπλωματικές ἐπαφές γιά νά ρυθμίζουν δευτερεύοντα προβλήματα καί νά παζαρεύουν προσωρινούς συμβιβασμούς, πρᾶγμα πού τοὺς ἐπιτρέπει νά ἐπιδίδονται στίς πολεμικές τους προετοιμασίες καί στίς ἐπεμβάσεις.

Τὸ Ἐλσίνκι καί τὸ Βελιγράδι βρίσκονται μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια. Ἀποτελοῦν στήν οὐσία μιὰ προσπάθεια νά ἀποκοιμιστοῦν οί χώρες καί οί λαοὶ τῆς Δ. Εὐρώπης, γιά νά ὑπηρετηθοῦν τὰ συμφέροντα τῶν δυο Ὑπερδυναμείων. Τὸ Ἐλσίνκι καί τὸ Βελιγράδι, ὄχι μόνο δὲν φέρνουν τὴν εἰρήνη, τὴν Ὑφεση καί τὴν ἀσφάλεια στήν Εὐρώπη, μὰ ἀποτελοῦν κωμωδία σὲ βάρος τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καί λαῶν. Εἶναι Συνδιασκέψεις πού φέρνουν τὴν ἀνασφάλεια στήν Δ. Εὐρώπη, τὸν κίνδυνον τῆς ἔκρηξης τοῦ πολέμου.

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Σύνδεση με τις μάζες

Ἡ ταξικὴ πάλη εἶναι ἡ κινητήρια δύναμη τῆς ἱστορίας. Ὁ λαὸς εἶναι ὁ πραγματικὸς δημιουργὸς τῆς ἱστορίας. Εἶναι αὐτὸς ποὺ μετὴν δουλειὰ του δημιουργεῖ τὸν πολιτισμὸν.

Μετὴν ἐπικράτηση τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ παγκόσμια καὶ τὴν ἐξάρτηση τῆς νεοκαπιταλιστικῆς ἀστικῆς τάξης, ποὺ μετὰ συμφέροντά της στενὰ δεμένα μετὸν ἱμπεριαλισμὸν ξεπουλά τὰ ἔθνη καὶ συμφέροντα, μόνη ἔθνικὴ τάξη εἶναι ἡ ἐργατικὴ. Μόνον ἡ ἐργατικὴ τάξη μπορεῖ νὰ χτυπήσῃ τὴν ἐξάρτηση ἀπὸ τὸν ἱμπεριαλισμὸν, στὴ ρίζα του, πετυχαίνοντας τὴν ἔθνικὴ ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν οἰκονομικὴ αὐτοτέλεια.

Ἡ πολιτικὴ γραμμὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης γιὰ τὸ τσάκκισμα τῆς κεφαλαιοκρατίας καὶ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ σοσιαλισμοῦ ἐξυπηρετεῖ ἀντικειμενικὰ καὶ τὰ συμφέροντα τῶν πλατειῶν μαζῶν, τῆς ἀγροτιάς, τῶν φτωχῶν καὶ μεσαίων στρωμάτων τῆς πόλης καὶ τοῦ χωριοῦ.

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα εἶναι ἡ πρωτοπορία, τὸ ἐπαναστατικὸ ἐπιτελεῖο τῆς ἐργατικῆς τάξης. Μέσα σ' αὐτὸ μπαίνει τὸ πιὸ συνειδητό, τὸ πιὸ ἐπαναστατικόν, τὸ πιὸ πειθαρχημένον κομμάτι τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἔτσι τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα εἶναι ἕνα τμῆμα τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ αὐτὴ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸ πρωτοπόρον κομμάτι καὶ στὴν τάξη, ὅπως καὶ ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸ Κόμμα καὶ στὸν λαόν, θὰ παραμείνῃ γιὰ ὅσον καιρὸν θὰ ὑπάρχουν τάξεις, δηλαδὴ μέχρι καὶ τὸ πέρασμα στὸν κομμουνισμόν.

Στὸ τελευταῖο στάδιον τοῦ καπιταλισμοῦ, στὸν ἱμπεριαλισμὸν, ὅπου τὰ περιθώρια γιὰ ἀνάπτυξιν τοῦ συστήματος ἔχουν ἐξαντληθῆ καὶ οἱ ἀντιθέσεις ἔχουν ὀξυνθῆ σὲ παγκόσμια κλίμακα, τὸ ἀγκάλιασμα τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος

μετὸ σύνολον τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τὶς πλατεῖες λαϊκὰς μάζας εἶναι καθοριστικὸν γιὰ τὸ τσάκκισμα τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ἡ ἔνωση τοῦ ἐπαναστατικοῦ Κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξης μετὸν ὀλόκληρον τὴν ἐργατικὴν τάξιν καὶ τὸν λαόν εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὴ διότι, ἐνῶ τὸ Κόμμα καθοδηγᾷ, οὐσιαστικὰ οἱ μάζες θὰ πραγματοποιήσουν τὴν ἐπανάστασιν καὶ θὰ οἰκοδομήσουν τὸν σοσιαλισμόν. Αὐτὴ ἡ σύνδεση τοῦ Κόμματος μετὶς τῶν μαζῶν παίζει τὸν κύριον ρόλον γιὰ τὴν σωστὴν λύσιν τῶν ἀντιθέσεων ἀνάμεσα στὸν λαόν, γιὰ τὴν ἀνύψωσιν τῆς ταξικῆς ἀντιπαράθεσης καὶ νὰ γίνῃ συνείδησις ὅλου τοῦ λαοῦ ὅτι μόνον ἡ πολιτικὴ γραμμὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης γιὰ τὸ τσάκκισμα τοῦ καπιταλισμοῦ ἐξυπηρετεῖ τὰ γενικὰ λαϊκὰ συμφέροντα. Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα προσφέρει στὶς μάζας ἕνα ὀλοκληρωμένον πρόγραμμα, μιὰ συγκεκριμένη στρατηγικὴ καὶ ταχτικὴ ποὺ σκοπεύουν στὴν λύσιν τόσο τῶν ἀμεσῶν προβλημάτων ὅσο καὶ τῶν μακρινῶν στόχων τοῦ λαϊκοῦ κινήματος. Μετὴν σύνδεσιν τοῦ Κόμματος μετὶς τῶν μαζῶν πετυχαίνεται ἡ σωστὴ ἔνωση τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως καὶ ἔτσι γίνεται δυνατὴ ἡ Μαρξιστικὴ — Λενινιστικὴ καθοδήγησις τῆς ἀλληλοεπίδρασης τῆς πολιτικῆς γραμμῆς τοῦ Κόμματος καὶ τῆς δράσεως τῶν μαζῶν.

«Ἀπὸ τὶς μάζες γιὰ τὶς μάζες», νὰ «ξεκινᾷς ἀπὸ τὶς μάζες γιὰ νὰ ξαγυρίζεις στὶς μάζες». Αὐτὲς εἶναι οἱ καθοδηγητικὲς ἀρχαὶ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ὅσον ἀφορᾷ τὶς σχέσεις του μετὸν λαόν. Εἶναι γι' αὐτὸ ἀπαραίτητον τὸ Κόμμα νὰ ἐνωθῆ μετὶς τῶν μαζῶν, νὰ στηριχθῆ στὶς μάζες, νὰ μὴν ἀπομακρύνεται καὶ νὰ μὴν τοποθετεῖται πάνω ἀπ' αὐτὰς.

Αυτήν τὴν ἔνωση μὲ τὶς μάζες τὴν πετυχαίνει τόσο μέσα ἀπὸ τὶς μαζικὲς τοῦ ὀργανώσεις (συνδικαλιστικὲς, νεολαίας κ.ά.) μέσα ἀπὸ τὴν μαζικὴν τοῦ δουλειᾶς, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν δράση τῶν μελῶν τοῦ στοὺς χώρους δουλειᾶς, κατοικίας καὶ γενικὰ σ' ὅλους τοὺς τομείς πού ἐκδηλώνεται ἡ ὀργανωμένη κοινωνικὴ ζωή.

Οἱ διάφορες ἐπιτροπὲς τοῦ Κόμματος, ὅπως καὶ τὸ κάθε μέλος, ἔχουν καθήκον νὰ ἀποτελέσουν τὸν ὀμφάλιο λῶρο πού θὰ ἐνώνει τὴν καθοδήγηση καὶ τὴν γραμμὴ τῶν μαζῶν. Αὐτὸ ὀπωσδήποτε προϋποθέτει τὴν καλὴ γνώση καὶ τῶν δύο, τόσο τῆς πολιτικῆς γραμμῆς καὶ τῶν κατευθύνσεων τοῦ Κόμματος, ὅσο καὶ τῆς ἀντικειμενικῆς κατάστασης καὶ τὸ ἐπίπεδο συνειδητοποίησης τῶν μαζῶν.

Ἀπὸ τὰ προβλήματα, τῶν μαζῶν, τὶς ἀνάγκες καὶ τὶς ἐπιθυμίες τους ἀρχίζουν οἱ Κομμουνιστὲς γιὰ νὰ πετύχουν τὴν σύνδεση τῶν μαζῶν μὲ τὴν καθοδήγηση καὶ νὰ μετασχηματίσουν τὴν ἀποφασιστικὴν τῶν μαζῶν σὲ συνειδητὴν δράση. Γι' αὐτὸ καὶ πρέπει ὁ κάθε Κομμουνιστὴς νὰ εἶναι συγχωνευμένος μὲ τὶς μάζες, νὰ μὴν διαχωρίζεται ἀπὸ αὐτὲς, νὰ δονεῖται καὶ νὰ πάλλεται ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ ὑπηρετῇ τὸν λαό. Μόνο ἔτσι οἱ μάζες νοιώθουν τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα σὰν τὸ κόμμα πού ἐξυπηρετῇ τὰ συμφέροντά τους, σὰν τὸν φορέα πού θὰ ὀργανώσει καὶ θὰ καθοδηγήσει σωστὰ τὸν ἀγῶνα τους ἐναντὶα στὸν κοινὸ καταπιεστή.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Κομμουνιστὲς ξεκινοῦν ἀπὸ τὰ συμφέροντα τῶν μαζῶν καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ δικά τους ἀτομικὰ συμφέροντα ἢ τὰ συμφέροντα μιᾶς μικρῆς ὀμάδας, νοιώθουν ὑπεύθυνοι τόσο ἀπέναντι στὸ Κόμμα, ὅσο καὶ ἀπέναντι στὸ λαό. Λάθη στὴν πολιτικὴ γραμμὴ, στὴν ὀργανωτικὴ δομὴ καὶ στὸ στυλ δουλειᾶς, ὅπως ὁ δογματισμὸς, ὁ ἐμπειρισμὸς, ὁ αὐταρχισμὸς, ἡ οὐραγία, ὁ σεχταρισμὸς καὶ ὁ γραφειοκρατισμὸς, ὀδηγοῦν στὴν ἀπομόνωση τοῦ Κόμματος καὶ στὴν ἀποκοπὴ τοῦ ἀπὸ τὶς μάζες.

Ἡ σύνδεση μὲ τὶς μάζες ἔχει τόσο πραχτικὴ ὅσο καὶ θεωρητικὴ σημασία. Ἀπὸ τὴν μιὰ εἶναι ἀπαραίτητη ἡ συσπείρωση τῶν καταπιεσμένων μαζῶν γύρω ἀπὸ τὴν ὀργανωμένην πρωτοπορίαν τῆς ἐργατικῆς τάξης γιὰ νὰ μπο-

ρέσει νὰ διαδραματίσει τὸν ἱστορικὸν τῆς ρόλο, γιὰ τὸ τσάκκισμα τῆς ἐκμετάλλευσης, τόσο γιὰ τὴν ἐργατικὴν τάξιν ὅσο καὶ γιὰ ὀλόκληρον τὸν λαό. Ἀπὸ τὴν ἄλλη οἱ ἴδιες οἱ μάζες ἐλέγχουν καθημερινὰ καὶ ἐπαληθεύουν μέσα ἀπὸ τὴν πράξιν τὶς κατευθυντήριες γραμμὲς καὶ τὴν πολιτικὴν τοῦ Κόμματος. Σὲ τελευταία ἀνάλυση ἡ ὀρθότητις ἢ ὄχι τῆς γραμμῆς κρίνεται ἀπὸ τὴν συγκεκριμένην πραχτικὴν τῶν μαζῶν, πού τὴν ὕλοποιοῦν καὶ τὴν δοκιμάζουν στὶς συγκεκριμένες ἀντικειμενικὲς συνθήκες.

Ἔτσι καὶ πρέπει τὸ Κόμμα νὰ διδάσκεται ἀπὸ τὶς μάζες, νὰ γενικεύει τὴν πείραν τῶν μαζῶν καὶ νὰ βγάζει ἀπὸ αὐτὴ καλύτερες καὶ πιὸ συστηματοποιημένες θέσεις καὶ μέθοδοις.

Γι' αὐτὸ καὶ πρέπει τὸ κόμμα «νὰ γενικεύει (νὰ συντονίζει καὶ νὰ συστηματοποιεῖ ὕστερα ἀπὸ βαθειὰ μελέτη) τὶς ἰδέες τῶν μαζῶν (πού εἶναι σκόρπιες ἀπόψεις καὶ μὴ συστηματοποιημένες) καὶ νὰ ἐπαναφέρει αὐτὲς τὶς ἰδέες ἐπεξεργασμένες στὶς μάζες, ἐξηγώντας τες καὶ ἐκλαϊκευοντάς τες ἴσα μὲ νὰ τὶς κάνουν οἱ μάζες δικές τους, νὰ τὶς ὑποστηρίζουν καὶ νὰ τὶς μετατρέπουν σὲ δράση, ἐλέγχοντας μέσα στὴν ἴδιαν τὴν δράση τῶν μαζῶν τὴν ὀρθότηταν αὐτῶν τῶν ἰδεῶν. Θὰ πρέπει ὕστερα νὰ γενικεύει ἀκόμα μιὰ φορὰ τὶς ἰδέες τῶν μαζῶν καὶ ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ τὶς ξαναφέρει στὶς μάζες, γιὰ νὰ κερδίσει τὸ Κόμμα τὴν σταθερὴν τους ὑποστήριξιν... καὶ τὸ ἴδιο προτσὲς θὰ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται ξανά καὶ ξανά. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο, σὲ κάθε νέα ἐπαφὴ μὲ τὶς μάζες, οἱ ἰδέες αὐτὲς γίνονται πολὺ πιὸ σωστὲς, πιὸ ζωντανὲς καὶ πιὸ πλούσιες (Μάο Τσὲ Τούνγκ).

Αὐτὴ εἶναι καὶ στὴν πράξιν ἡ Μαρξιστικὴ θεωρία τῆς γνώσης.

Ἡ ἔνωση μὲ τὶς μάζες, ἡ πίστις στὴ δημιουργικότητα καὶ στὴν γραμμὴ τῶν μαζῶν, εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικὴ γιὰ τὴν ἐδραίωση τῆς διχτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ τὴν οἰκοδόμησιν τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἡ Μεγάλῃ Προλεταριακῇ Μορφωτικῇ Ἐπανάστασιν εἶναι ἓνα φωτεινὸ παράδειγμα τῆς ἔνωσης τῆς σωστῆς καθοδήγησης, τῆς δημιουργικότητας καὶ τῆς δύνάμεως τῶν μαζῶν. Σὰν μιὰ θύελλα οἱ μάζες ἀπομόνωσαν καὶ χτύπησαν κάθε τι ἀντιδραστικὸ μέσα στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κίνας καὶ

ἔπαιξαν καθοριστικὸ ρόλο στὴν πάλῃ γραμμῶν μέσα στὸ Κόμμα γιὰ τὴν διαμόρφωση τῆς σωστῆς γραμμῆς.

Εἶναι φανερὸ πῶς ἡ σύνδεση μὲ τὶς μάζες δὲν σημαίνει οὐραγία καὶ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα νὰ σύρεται πίσω ἀπὸ ἓνα αὐθόρμητο κίνημα. Τὸ Κόμμα εἶναι πάντα τὸ καθηγητικὸ κέντρο, εἶναι ὁ φορέας μὲ τὴν ἐπεξεργασμένη ἐπαναστατικὴ θεωρία. Ἡ Ἑνωση τοῦ Κόμματος μὲ τὸ σύνολο τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τὶς πλατιῆς λαϊκῆς μάζες

δὲν πρέπει νὰ εἶναι παράγοντας ποὺ νὰ ἀποδυναμώνει τὸν προλεταριακὸ χαραχτήρα τοῦ Κόμματος ἀλλὰ νὰ εἶναι ὁ ἀναγκαῖος παράγοντας γιὰ τὴν δημιουργία πλατειοῦ λαϊκοῦ κινήματος ποὺ θὰ ὑλοποιήσει τὸν ἱστορικὸ ρόλο τῆς ἐργατικῆς τάξης, τὴν συντριβὴ καὶ τὸ τσάκκισμα τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὴν οἰκοδόμησι τοῦ σοσιαλισμοῦ, τὸ σταμάτημα τῆς ἐκμετάλλευσης ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο, ποὺ ἀντικειμενικὰ εἶναι καὶ τὸ συμφέρον τῶν πλατειῶν λαϊκῶν μαζῶν.

ΑΡΝΗΣΗ Ή ΕΠΙΒΕΒΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΡΟΛΟΥ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ

Β' Μέρος

ΣΕ ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ «ΝΕΩΝ» ΜΕΣΩΝ
ΚΑΙ ΣΥΝΘΗΜΑΤΩΝ.

Ἡ θεωρία τῆς ἀποϊδεολογοποίησης εἶναι ἓνα «νέο ἰδεολογικὸ πρόγραμμα» ποὺ μόνος στόχος του εἶναι νὰ ἀπαλλάξει τὴν ἀστική ἰδεολογία ἀπὸ μερικές ἀρχές καὶ φόρμες ποὺ ἔχουν ἀποδειχτεῖ ξεπερασμένες, γιὰ νὰ μπορέσει αὐτὴ νὰ χρησιμεύσει ἐκ νέου, προσαρμοσμένη στὶς σημερινές συνθήκες, καὶ νὰ γίνει πιὸ ἀποτελεσματικὴ στὴν πάλη τῆς ἐναντία στὸν σοσιαλισμὸ, τὴν ἐπανάσταση καὶ τὸν μαρξισμό — λενινισμό. Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἔγινε ξεκάθαρο ἀπὸ τὸ 1965, ἀπὸ τὸν Ρ. Ἄρὸν στὸ ἄρθρο του «Βιομηχανικὴ κοινωνία, Φιλοσοφία καὶ Ἰδεολογία» ὅπου θεβαιώνει πὼς «ἡ ἀντιϊδεολογία δὲν ἀφοπλίζει τὴν Δύση ἐναντι τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀντίθετα τῆς δίνει ἓνα ὄπλο ἀκόμη καλύτερο».

Μ' ἄλλα λόγια, ἡ θεωρία τῆς ἀποϊδεολογοποίησης δὲν ἀποτελεῖ καθόλου τὴν ἄρνηση τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας, ἀντίθετα ἀποτελεῖ τὴν ἐπιβεβαίωσή της, τὴν ἀνασυγκρότησή της, ἀποτελεῖ μιὰ μανούβρα γιὰ τὴ συγκάλυψη τοῦ γεγονότος πὼς ἡ ἀστική τάξη δημιούργησε ἓνα γιγαντιαῖο μηχανισμό ἰδεολογικῆς προπαγάνδας μέσω τοῦ ὁποίου ἐξασκεῖ μιὰ τεράστια ἰδεολογικὴ καὶ ψυχολογικὴ πίεση στὴ συνείδηση τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἰδεολογικὴ ὑπεράσπιση τοῦ καπιταλισμοῦ, ἰδιαίτερα σ' αὐτὴ τὴν τελευταία δεκαετία, ἔγινε

μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἔγνοιες τῆς διεθνούς ἀστικῆς τάξης καὶ τῶν ὑπηρετῶν τους. Μὰ τὸ καταπληκτικὸ εἶναι πὼς ἡ ἀστικὴ ἰδεολογία χρησιμοποιοῦ τὸ σύνθημα «τῆς ἄρνησης κάθε ἰδεολογίας», κάτι ποὺ μαρτυρᾷ γιὰ τὴν βαθειὰ κρίση στὴν ὁποία ἔχει πέσει.

Στὴν πραγματικότητα, ἡ ἀστικὴ προπαγάνδα, ἀκολουθώντας τὶς παραδόσεις τῶν ἀγῶνων τῆς ἐναντία στὰ ἐπαναστατικὰ κινήματα καὶ τὴν μαρξιστικὴ — λενινιστικὴ ἰδεολογία, βάλθηκε νὰ παρουσιάσει τὰ πράγματα σὰν νὰ ἔχουν ἤδη πραγματοποιηθεῖ οἱ ἐπιθυμίες καὶ τὰ ὄνειρα τῶν ἀνθρώπων, νὰ παρουσιάσει τὸν καπιταλισμὸ σὰν κάτι τὸ διαφορετικὸ, τὸ προοδευτικὸ, τὸ φιλελεύθερο, σὰν κάτι τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε, τάχα, νὰ ἐξασφαλίσει στοὺς ἀνθρώπους περισσότερη ἐλευθερία, περισσότερα δικαιώματα κ.λ.π. Ἐνθαρρυσμένη ἀπὸ μερικές πρόσκαιρες ἐπιτυχίες στὶς προσπάθειές της νὰ σπείρει τὴν ἰδεολογικὴ σύγχυση ἀνάμεσα στὶς μάζες, ἡ διεθνῆς ἀστικὴ τάξη ἐξασκεῖ σήμερα μιὰ μεγάλη ἰδεολογικὴ πίεση. Ἀναλαμβάνει τὴ διεξαγωγὴ μιᾶς ὑπουλῆς προπαγάνδας μὲ τὴ βοήθεια τῶν πιὸ μοντέρνων τεχνικῶν μέσων, ἰδιαίτερα τῶν μέσων μαζικῆς ἐνημέρωσης (ραδιόφωνο, τύπος, τηλεόραση, κινηματογράφος, διαφήμιση, κ.λ.π.). Ἡ ἀστικὴ τάξη προσπαθεῖ νὰ κρατήσει τοὺς ἀνθρώπους μέσα στὴ δίνη τῆς ἀστικῆς προπαγάνδας, νὰ τοὺς καταπνίξει μὲ φράσεις, ἐκ-

κλήσεις και συνθήματα, με σκοπό να τους υποτάσσει κάθε στιγμή της ζωής τους, στην ιδεολογική και ψυχολογική πίεση που τόσο έντεχνα προωθείται από τους άστούς κοινωνιολόγους και ψυχολόγους.

Η γενική στρατηγική κατεύθυνση της άστικής ιδεολογίας είναι ο αντικομμουνισμός, η παραμόρφωση και η αποπλάνηση της συνείδησης των μαζών, και οι άγαπητές της μέθοδοι είναι: η κοινωνική δημαγωγία, η κακή πληροφόρηση, η διαστρέβλωση των γεγονότων, η απόκρυψη ή η σμίκρυνση των γεγονότων που της είναι δυσμενή, μιά θορυβώδης προπαγάνδα για την αποπλάνηση της κοινής γνώμης, ή έπεξεργασία και η διάδοση χοντροκομμένων ψευμάτων συνοδευμένων με την στερεότυπη φράση «σύμφωνα με γενικά καλά πληροφορημένες πηγές», κ.λ.π. Για να μπορεί να έλέγχει τη σκέψη των ανθρώπων και να παραμορφώνει την συνείδησή τους ή άστική τάξη, όπως το παραδέχεται κιόλας ο Δυτικός τύπος, βλέπει σ' έφαρμογή τα πιο τέλεια τεχνικά μέσα, από την παρακολούθηση τηλεφωνικών συνδιαλέξεων μέχρι και τους ανιχνευτές ψευμάτων. Ο ίδιος ο άμερικανικός τύπος παραδέχτηκε πρόσφατα πως 90 εκατομμύρια άμερικανοί έχουν φάκελλο στην ΕΦ - ΜΠΙ - Α'Ι' και πως οι απόψεις τους παρακολουθούνται και μαγνητοφωνούνται μέσω των τηλεφωνικών τους συνδιαλέξεων. Όλο και πιο πολύ άκούονται απόψεις όπως αυτές του άγγλου φυσιολόγου Ν. Κάρεϋ, ο οποίος λέει πως, ειδικές χημικές ουσίες που εισάγονται στο νερό, τα τρόφιμα ή άκόμη που σκορπίζονται στη γη, μπορούν να επιδράσουν πάνω σ' εκατομμύρια ανθρώπους και να τους μετατρέψουν σε υπάκουα ρομπότ, χωρίς αυτοί να πάρουν καθόλου είδηση.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, είναι άστειο να σκέφτεται κανείς πως ή άστική τάξη, που είναι έτοιμη να χρησιμοποιήσει και τα πιο έγκληματικά μέσα προκειμένου να υπερα-

σπίσει την κυριαρχία της, μπορεί να άποκηρύξει και να πετάξει στην άκρη την ιδεολογική της υπεράσπιση και την ιδεολογική πάλη, και πως μπορεί να άφοπλιστεί ιδεολογικά. Ο πραγματικός της στόχος είναι ή «άποϊδεολογοποίηση», είναι ή άπόσπαση των μαζών από την επίδραση της έπαναστατικής ιδεολογίας και ή χάραξη, στη συνείδηση των μαζών, των αντίληψεων, γούστων και συναισθημάτων που κατασκευάζει ή «βιομηχανία του πνεύματος», στην οποία βιομηχανία βέβαια, ή άστική τάξη επενδύει άφειδώς από τα κεφάλαιά της. Αυτός ο στόχος της άστικής τάξης εκφράστηκε ξεκάθαρα από τον άμερικανό καθηγητή Τζ. Λότζ ο οποίος, κριτικάροντας την άνίληψη της άποϊδεολογοποίησης, υποδεικνύει πως ή πολιτική των Ένωμένων Πολιτειών άπαιτεί μιά «ίσχυρη ιδεολογία», πως αυτή ή πολιτική πρέπει να παραμείνει στο δρόμο των παλαιών παραδόσεων, πως πρέπει να ιδεολογοποιείται και να επαναϊδεολογοποιείται. (Τζ. Λότζ: «Ίδεολογία, Συμφέροντα και Έξωτερική Πολιτική στη δεκαετία 1970», στο «Ζωτικοί λόγοι της Ημέρας», Γενάρης 1971). Με μιά πρώτη ματιά, οι έννοιες της «άποϊδεολογοποίησης» και της «επαναϊδεολογοποίησης» φαίνονται σαν άλληλοσυγκορυόμενες, στην πραγματικότητα όμως, εκφράζουν το ίδιο πράγμα: την ζωηρή έπιθυμία της άστικής τάξης να προσαρμόσει την ιδεολογία της στις σημερινές συνθήκες, και να άναζητήσει νέα μέσα ιδεολογικά για την αποπλάνηση των μαζών και την υπεράσπι- του καπιταλιστικού συστήματος.

Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΊΔΕΟΛΟΓΟΠΟΙΗΣΗΣ ΜΕΣΟ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ

Η θεωρία της άποϊδεολογοποίησης δέν προορίζεται μόνον για έσωτερική κατανάλωση. Κατευθύνεται πρώτα άπ' όλα, ένάντια στο σοσιαλιστικό καθεστώς και άποτελεί μέσον ιδεολογικής επίθεσης. Μερι-

κοι θεμελιωτές αὐτῆς τῆς θεωρίας, τὸ διακηρύσσουν ἀνοιχτά. «Μὲ τὴν παρακμὴ τῆς ιδεολογίας, ὑποδείχνει ὁ ἀμερικανὸς κοινωνιολόγος I. Κρύσταλ, ὁ Ντ. Μπέλλ ἐννοεῖ, πάνω ἀπ' ὅλα τὴν ἀποτυχία τῆς σοσιαλιστικῆς ιδέας».

Γιὰ νὰ «ἀποδείξουν» αὐτό, οἱ ἄστοι ιδεολόγοι ἐκμεταλλεύονται τὴν προδοσία τῶν ρεβιζιονιστικῶν κομμάτων, παρουσιάζοντάς τιν σὰν τὴν «ἀποτυχία» τῶν «μαρξιστικῶν προβλέψεων γιὰ τὸ μέλλον τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν». Ἀπὸ τὴν ἄλλη, προσπαθοῦν νὰ παρουσιάσουν τὸν ἐκφυλισμὸ τοῦ σοσιαλιστικοῦ καθεστῶτος στὴ Σοβιετικὴ Ἑνωσὴ καὶ τὶς ἄλλες πρώην σοσιαλιστικὲς χῶρες, σὰν τὸ τέλος τῆς μαρξιστικῆς — λενινιστικῆς ιδεολογίας, τὸ τέλος τῆς κομμουνιστικῆς ιδεολογίας. «Οἱ ἄστοι ιδεολόγοι, μὲ ἓνα καθορισμένο στόχο, προσπαθοῦν νὰ παρουσιάσουν τὴν ρεβιζιονιστικὴ προδοσία σὰν μιὰ ἀποτυχία τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ μαρξισμοῦ — λενινισμοῦ, καὶ νὰ πείσουν πῶς ὁ κομμουνισμὸς δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ δώσει μιὰ θετικὴ λύση στὰ προβλήματα τοῦ σημερινοῦ κόσμου». (Ε. Χότζα: Εἰσήγησις στὸ βὸν Συνέδριον τοῦ Κ. Ε. Α.).

Στὶς καπιταλιστικὲς χῶρες, ἡ ρεβιζιονιστικὴ προδοσία, ἡ συγχώνευσις τῶν σοσιαλδημοκρατῶν, ἀκόμη καὶ τῶν ρεβιζιονιστικῶν κομμάτων μὲ τὴν ἀστικὴ τάξη, εἶναι ἓνα πραγματικὸ γεγονός. Ἀλλὰ, ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονός δὲν ἐξάγεται καθόλου τὸ συμπέρασμα ποὺ θέλουν νὰ ἐξάγουν οἱ ἄστοι ιδεολόγοι, πῶς, δηλαδή, ἡ ἁρμονία ἀνάμεσα στὴν ἀστικὴ τάξη καὶ τὸ προλεταριάτο θὰ πραγματοποιηθεῖ στὴ σημερινὴ καπιταλιστικὴ κοινωνία. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ σειρὰ χῶρες, καὶ τὰ πεισογυρίσματα ποὺ μπορεῖ νὰ γνωρίσει ἡ παγκόσμια ἐπανάστασις, δὲν σημαίνουν καθόλου πῶς σήμανε τὸ τέλος τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ τοῦ μαρξισμοῦ — λενινισμοῦ. Ὁ σοσιαλισμὸς, ὑπογράμμισε ὁ σὺν. Ε. Χότζα στὸ βὸν

Συνέδριον τοῦ Κ. Ε. Α., ὑπάρχει καὶ ἀναπτύσσεται, τόσο στὴ θεωρία ὅσο καὶ στὴν πράξι. Τὸ πλάτεμα τῶν ἐπαναστατικῶν κινήσεων σ' ὅλοκληρο τὸν κόσμον, ἡ πάλιν τῶν μαρξιστῶν — λενινιστῶν ἐναντία στὸν σύγχρονον ρεβιζιονισμό, ἡ δημιουργία, σὲ ἀμέτρητες χῶρες τοῦ κόσμου, νέων μαρξιστικῶν — λενινιστικῶν κομμάτων καὶ ὀργανῶν ἡ δημιουργία, σὲ ἀμέτρητες χῶρες τοῦ κόσμου, νέων μαρξιστικῶν — λενινιστικῶν κομμάτων καὶ ὀργανώσεων ποὺ τοὺς ἀνήκει τὸ μέλλον, ἀποδεικνύουν περίτρανα τὴν ζωντανία καὶ τὴν ἀνεξάντλητη δύναμις τοῦ μαρξισμοῦ — λενινισμοῦ. Μέσα στὴ φωτιὰ τῆς ταξικῆς πάλης, ἡ διεθνὴς ἐργατικὴ τάξις καὶ οἱ λαοὶ πείθονται πῶς, μόνο ὀπλισμένοι μὲ τὴν μαρξιστικὴ — λενινιστικὴ ἐπιστήμη, μὲ τὸν μαρξιστικὸν τρόπο ἀντίληψις καὶ λύσεως τῶν σημερινῶν προβλημάτων, θὰ μπορέσουν νὰ διαδραματίσουν ἓνα σημαντικὸ ρόλον μέσα στὴν ἱστορία, θὰ μπορέσουν νὰ ἀλλάξουν τὸν κόσμον σύμφωνα μὲ τὰ ἐπαναστατικὰ τοὺς συμφέροντα καὶ νὰ οἰκοδομήσουν τὸν σοσιαλισμὸν καὶ τὸν κομμουνισμό.

Παρουσιάζοντας τὸν σοσιαλισμὸν σὰν «τὴν πιὸ ἀπαίσιαν παραλλαγὴν τῆς βιομηχανικῆς κοινωνίας», οἱ θεωρητικοὶ τῆς «ἀποϊδεολογοποίησης» προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν καὶ νὰ ἐνθαρρύνουν κάθε εἶδους διαδικασίαν ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ὀδηγήσει στὴν ἐξασθένισις τοῦ καθοδηγητικοῦ ρόλου τοῦ μαρξιστικοῦ — λενινιστικοῦ κόμματος καὶ τῆς μαρξιστικῆς — λενινιστικῆς ιδεολογίας στὶς σοσιαλιστικὲς χῶρες καὶ νὰ παρουσιάσουν ἔπειτα αὐτὸ τὸ γεγονός σὰν μιὰ διαδικασίαν ἀποϊδεολογοποίησης, σὰν μιὰν «ἐνδειξη προόδου», σὰν ἓνα «μοντερνισμό». Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ κάθε ιδεολογία γίνεται ξένη πρὸς τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς, λέγουν οἱ ἄστοι ιδεολόγοι, τότε ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀπελευθέρωσης ἀπὸ τὴν μαρξιστικὴν — λενινιστικὴν ιδεολογίαν ὀφείλει νὰ γίνῃ ἓνα φυσικὸ αἶσθημα τῶν ἀνθρώπων

μέσα στη σοσιαλιστική κοινωνία, κι' αυτό το αίσθημα πρέπει να υποστηριχτεί και να ενθαρρυνθεί από τα έξω.

Αυτός ο τρόπος τοποθέτησης του προβλήματος, ξεσκεπάσει απόλυτα τον αντικομμουνιστικό χαρακτήρα και τους συγκεκριμένους στόχους που επιδιώκει η «θεωρία της αποϊδεολογοποίησης». Την έσωτερική διάβρωση του μαρξισμού, την διάσπασή του σε διάφορες τάσεις και ρεύματα, την εξέλιξη στον ιδεολογικό τομέα και στον τομέα της πολιτικής οργάνωσης της σοσιαλιστικής κοινωνίας, τον πολιτικό πλουραλισμό, δηλαδή τη δημιουργία νέων πολιτικών κομμάτων, την φιλελευθεροποίηση της κοινωνικής ζωής κ.λ.π., να τι «προτείνουν» οί άστοι ιδεολόγοι σαν βήματα για την φιλελευθεροποίηση της οικονομίας, για την μετατροπή του σοσιαλισμού σε βιομηχανική κοινωνία, δηλαδή βήματα προς την παλινόρθωση του καπιταλισμού. Ο περιβόητος άμερικανός αντικομμουνιστής Ζ. Μπζεζίνσκι υποδεικνύει πώς, η φιλελευθεροποίηση του σοσιαλισμού δια μέσου της αύξησης των ανταλλαγών με τη δύση και της ελεύθερης κυκλοφορίας ανθρώπων, ιδεών και πληροφοριών, θα προκαλέσει, χωρίς να γίνει αντιληπτό από κανένα, την κατάρρευση του θεωρητικού οικοδομήματος του κομμουνισμού, από το οποίο δεν θα μείνουν παρά μόνο μερικά κομμάτια, κάτι πού, όπως λέει ο ίδιος, θα οδηγήσει σε ένα άόρατο προτσές φιλοσοφικής συμφιλίωσης. (Έξωτερικές Υποθέσεις, 1973).

Όλα τὰ πιό πάνω μαρτυρούν πώς, στην πάλη του ενάντια στον σοσιαλισμό, ο ιμπεριαλισμός έναπόθεσε τις ελπίδες του στην έσωτερική διάβρωση, στον ιδεολογικό και πολιτικό έκφυλισμό των ανθρώπων, στα δισταχτικά και μη ξεκαθαρισμένα, ιδεολογικά, στοιχεία που μπορούν να παρασυρθούν εύκολα από τις φράσεις και τὰ λόγια της άστικής ιδεολογίας γύρω από τη δημοκρατία, την έλευθερία, την ι-

σότητα γενικά και έξω από τις τάξεις, γύρω από τον καπιταλιστικό «παράδεισο» κ.λ.π. Είναι γι' αυτό το λόγο που η ιμπεριαλιστική άστική τάξη άσκει μιὰ συνεχή ιδεολογική πίεση πάνω στις σοσιαλιστικές χώρες, ανατρέχοντας σ' όλα τὰ μοντέρνα μέσα της τεχνικής, σ' όλο το ιδεολογικό της όπλοστάσιο, σ' όλες τις αντικομμουνιστικές της θεωρίες, παλιές και νέες.

Άπ' αυτή την άποψη, οί σύγχρονοι ρεβιζιονιστές έρχονται, κι' αυτοί επίσης, σε βοήθεια της άστικής ιδεολογίας. Οί πιό περιβόητοι ρεβιζιονιστές, όπως τους Ροζέ Γκαρωντύ, Έρνστ Φίσιερ, Π. Βράνικι, Σ. Άτοϊάνοβιτς κ.λ.π., έκδηλώνονται άνοιχτά ενάντια στην μαρξιστική — λενινιστική ιδεολογία, την τεμαχίζουν σε πολλές παραλλαγές και σχολές, σύμφωνα με το παράδειγμα της σύγχρονης άστικής φιλοσοφίας και κοινωνιολογίας. Κηρύσσουν πώς «κάθε χώρα πρέπει να διαθέτει τον δικό της μαρξισμό» και διαχωρίζουν τον μαρξισμό — έπιστήμη από τον μαρξισμό — ιδεολογία. Θεωρούν πώς η μαρξιστική — λενινιστική αντίληψη είναι κάτι που δεν έχει καμμιά σπουδαιότητα για το κομμουνιστικό κόμμα και τὰ μέλη του, τὰ όποια, όπως λένε, μπορούν να υίοθετήσουν μιάν όποιαδήποτε αντίληψη, ιδεαλιστική ή ύλιστική.

Οί σοβιετικοί ρεβιζιονιστές τηρούν, άπ' αυτή την άποψη, μιὰ στάση πολυ πιό πανούργα. Παρουσιάζονται σαν «ύπερασπιστές» της γνησιότητας του μαρξισμού — λενινισμού. Κάνουν κριτική σ' όλους τους «άκράιους» που έκδηλώνονται φανερά ύπέρ της άναθεώρησης του μαρξισμού — λενινισμού και κριτικάρουν, στις βασικές της γραμμές, την άστική θεωρία της «αποϊδεολογοποίησης». Άν όμως αφήσουμε κατά μέρος τή δημαγωγία τους, και έξετάσουμε μόνο τις πράξεις τους, θα δούμε πώς, όπως οί άλλοι ρεβιζιονιστές έτσι κι' αυτοί, εφαρμόζουν στην πράξη την «αποϊδεολογο-

ποίηση», δηλαδή την παραμέριση της μαρξιστικής — λενινιστικής ιδεολογίας σάν υποκινητή της δράσης τῶν ἀνθρώπων, βάζοντας σέ πρῶτο πλάνο τήν «τεχνική» λύση τῶν προβλημάτων (δηλαδή τήν ἀστική λύση). Ὁ σκοπός τους εἶναι νά καλλιεργήσουν στίς μάζες τήν πολιτική ἀπάθεια, νά τίς ὀδηγήσουν στήν ἀδιαφορία ἀπέναντι στά κοινωνικά προβλήματα καί στόν περιορισμό τους μέσα στόν στενὸ κόσμο τοῦ ἐπαγγέλματός τους, τοῦ προσωπικοῦ τους συμφέροντος κ.λ.π. Στόν τομέα τῶν κοινωνικῶν ἐπιστημῶν, οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστὲς φιλόσοφοι καί ὄλοι οἱ ἀστοὶ ιδεολόγοι ἐκθειάζουν τήν «οὐδετερότητα», προσπαθοῦν νά πνίξουν τὰ μεγάλα κοινωνικά προβλήματα στή θάλασσα τῶν σχολαστικῶν ἐρευνῶν σύμφωνα μέ τὸ πρότυπο τῆς ἀστικῆς ἐμπειρικῆς κοινωνιολογίας, προσπαθοῦν νά εἰσαγάγουν στήν φιλοσοφία καί τήν κοινωνιολογία εἰδικές μέθοδες καί ὄρους τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν γιά νά ἀμφισβητήσουν τήν μαρξιστικὴ διαλεκτικὴ μέθοδο καί νά τήν ἀντικαταστήσουν μ' αὐτὲς τίς κατηγορίες. Στόν σοβιετικὸ τύπο καί τίς σοβιετικὲς ἐκδόσεις γίνεται, ὄλο καί πιὸ πολὺ, λόγος γιά μιὰ «ἐπανεξέταση» τῆς σημερινῆς ἀστικῆς φιλοσοφίας, γιά μιὰ συνεχῶς αὐξανόμενη παρουσία «θετικῶν καί ἐπιστημονικῶν στοιχείων» μέσα στά ποικίλα ρεύματα τῆς ἀστικῆς ιδεολογίας, κ.λ.π.

Ἔτσι, σὸ «Φιλοσοφικὸ Λεξικό» μπορεῖ νά διαβάσει κανεὶς πὼς πολλοὶ κοινωνιολόγοι τοῦ δυτικοῦ κόσμου, ἰδιαίτερα νέοι, «ἐμφανίζουν μιὰν κριτικὴ στάση ἀπέναντι στόν καπιταλισμό» καί πὼς «αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, σὲ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς αὐξάνεται τὸ ἐνδιαφέρον γιά τὸν μαρξισμό καί τήν μαρξιστικὴ κοινωνιολογία». (Προσθῆκες στήν ρώσικη ἐπανεκδόση τοῦ «Φιλοσοφικοῦ Λεξικοῦ» τοῦ Ρόζενταλ, Μόσχα 1972). Ὁ Τζ. Μπιελίνκα λέει πάνω κάτω τὸ ἴδιο πράγμα: «Ἡ ἀστικὴ φιλοσοφία χωρὶς νά τὸ ἀντιληφθεῖ υἱοθέτησε πολλὰ στοιχεῖα τῶν

μαρξιστικῶν γνώσεων» (Τζ. Λ. Μπιελίνκα: Μαρξιστικὴ Φιλοσοφία καί ἀστικὴ «μαρξολογία», στά ρώσικα Μόσχα 1972). Τὸ συμπέρασμα πὸν βγάζουν μερικοὶ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστὲς συγγραφεῖς εἶναι πὼς πρέπει νά πάρουν ὅ,τι θετικὸ ὑπάρχει στήν ἀστικὴ κοινωνιολογία καί φιλοσοφία καί νά τὸ ἐξετάσουν ξεκινώντας ἀπὸ θέσεις «καθαρὰ ἐπαγγελματικές» καί ὄχι ιδεολογικές.

Σκοπός τους εἶναι νά σπεύρουν τήν ιδεολογικὴ σύγχυση, νά ἀποπροσανατολίσουν τήν σκέψη τῶν ἀνθρώπων, νά διαπαιδαγωγήσουν τίς μάζες σύμφωνα μέ τίς ιδεολογικὲς ἀντιλήψεις καί μοντέλα πὸν δημιούργησαν οἱ ἴδιοι καί ἡ σημερινὴ ἀστικὴ ιδεολογία στήν ὁποία, ἀφήνεται, ταυτόχρονα, ἐλεύθερο τὸ πεδίο γιά νά διεισδύσει καί νά ἀναπτύξει δράση. Δὲν θὰ μπορούσε, βέβαια, νά ἦταν καί διαφορετικά: ὁ ἐκφυλισμὸς τοῦ σοσιαλισμοῦ στήν πράξη, ἔπρεπε, ἀργὰ ἢ γρήγορα, νά βρεῖ καί τήν θεωρητικὴ του ἀτανάκλαση, τήν ιδεολογικὴ του ἔκφραση. Ὁμοῖα, ἡ συμμαχία καί ἡ συνεργασία τοῦ σοβιετικοῦ σοσιαλισμοῦ μέ τὸν ἀμερικάνο ἱμπεριαλισμὸ ἀπαιτεῖ καί τήν «ιδεολογικὴ συνύπαρξη», τήν ιδεολογικὴ «σύγκληση» καί τήν «φιλοσοφία τῆς εἰρήνης», γιά τὰ ὁποῖα ὁ Μπρέζνιεφ μίλησε πολὺ σὸ παγκόσμιο συνέδριο εἰρήνης πὸν ἔγινε στή Μόσχα τὸν Ὀκτώβρη 1973. Ἀπηχώντας ἄμεσα μερικὰ «ἐπιχειρήματα» τῆς ἀποϊδεολογοποίησης, ὁ Λ. Μπρέζνιεφ ἄφησε νά ἐννοηθεῖ πὼς ὄλα τὰ κοινωνικά καί ιδεολογικά προβλήματα πὸν ἀπασχολοῦσαν τοὺς λαούς, εἴτε ἔχουν λυθεῖ, εἴτε ἔχουν χάσει τὴ σπουδαιότητα πὸν ἄλλοτε εἶχαν, καί πὼς σήμερα ἡ ἀνθρωπότητα ἔχει νά ἀντιμετωπίσει μὴ ιδεολογικά προβλήματα ὅπως τήν ὑπεράσπιση τοῦ περιβάλλοντος, τὴν ἐξάλειψη τῆς πείνας καί τῶν ἀνιάτων ἀσθενειῶν, τὴν ἐκμετάλλευση τοῦ ὠκεάνειου πλοῦτου καί τὸ πρόβλημα τῶν ἐνεργειακῶν ἀποθεμάτων. Δὲν συνδέει τὴν λύση ὄλων αὐτῶν τῶν προβλημάτων παρὰ μόνο

μέ την διατήρηση τῆς εἰρήνης, ἀπὸ τὴν ὁποία «ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ μέλλον τοῦ πλανήτη μας». Ἔτσι, ἡ «τεχνολογικὴ φιλοσοφία» τῶν ἀμερικανῶν προέδρων, καὶ ἡ «φιλοσοφία τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ ἱστορικοῦ ὀπτιμισμού» τοῦ Μπρέζνιεφ, ἀλληλοσυμπληρῶνται. Κατὰ θάθος, οἱ δυὸ αὐτὲς «φιλοσοφίες» ζητοῦν νὰ μειώσουν τὴν ἀξία τῶν νόμων ἀνάπτυξης τῆς κοινωνίας, εἰδικότερα τὸν νόμο τῆς πάλης τῶν τάξεων, τῆς κοινωνικῆς ἐπανάστασης κλ.π., καὶ νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν μὲ ἀφηρημένα κηρύγματα γιὰ τὴν εἰρήνη καὶ τὸν ἀπατηλὸ ἱστορικὸ ὀπτιμισμό. Σύμφωνα μ' αὐτὲς τὶς ἀντιλήψεις, «ἡ καλὴ θέληση καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη θριαμβεῦσιν στὸν κόσμον» καὶ «εἶναι καιρὸς» νὰ γκρεμιστοῦν τὰ ἰδεολογικὰ «τείχη», δηλαδὴ νὰ ἀποκηρυχθεῖ ἡ μαρξιστικὴ — λενινιστικὴ ἰδεολογία! Νὰ γιὰ ποιὸ λόγον, στὶς σημερινὲς συνθήκες, ἡ ἀστικὴ τάξις καὶ ὁ ρεβιζιονισμὸς δροῦν ἀπὸ κοινού, ὁ ἕνας ἀπηχεῖ τὶς ἀπόψεις τοῦ ἄλλου, (τηρώντας, θέβαια, τὰ προσχήματα) καὶ μαζί ἐξασκοῦν μιὰ μεγάλη, ἰδεολογικὴ, πολιτικὴ, οἰκονομικὴ καὶ στρατιωτικὴ πίεσις ἐναντίον τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἐναντίον τῶν ἐπαναστατικῶν κινήματων στὸν κόσμον καὶ ἐναντίον τοῦ μαρξισμοῦ — λενινισμοῦ.

Ἡ πείρα, ὀλόκληρη ἡ πρακτικὴ τῆς ἰδεολογικῆς πάλης ἀποδεικνύει ὅλη τὴν ὀρθότητα τῶν συμπερασμάτων τοῦ βου Συνεδρίου τοῦ Κόμματος Ἐργασίας Ἀλβανίας, δηλαδὴ πὼς ἡ ἀστικὴ καὶ ρεβιζιονιστικὴ ἰδεολογία ἔχουν ἓνα κοινὸ ἀντεπαναστατικὸ στόχον καὶ πὼς οἱ θεωρίαι καὶ ἡ πρακτικὴ τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ δίνουν τροφὴν στὶς ἀστικὰς θεωρίαις τοῦ ἀντικομμουνισμοῦ καὶ πὼς, αὐτὲς οἱ τελευταῖαι μὲ τὴν σειρά τῶν χρησιμεύουν σὰν θεωρητικὰς πηγὰς τῶν ἀντιλήψεων, τῶν «θεωριῶν», καὶ τῶν πράξεων τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθήκαι, τὸ Κόμμα Ἐργασίας Ἀλβανίας ἀποδίδει εἰδικὴ σημασίαν, τόσο στὴν πάλη ἐναντίον τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας, ὅσο καὶ στὴν πάλη ἐναντίον τῆς ρεβιζιονιστικῆς ἰδεολογίας, καὶ θεωρεῖ πὼς ἡ συνεχὴς ἐνίσχυσις τῆς ἰδεολογικῆς σφρυγηλότητος καὶ τοῦ ἀγωνιστικοῦ πνεύματος τοῦ λαοῦ, ἀποτελεῖ ἀποτελεσματικὸ ἐμπόδιον γιὰ νὰ φράξει τὸ δρόμον στὴ διεξόδου τῆς ἀστικῆς καὶ ρεβιζιονιστικῆς ἰδεολογίας, καὶ ἰσχυρὸ ὄπλον γιὰ τὴν ἀποφασιστικὴν καταπολέμησιν τῶν καταστροφικῶν τοῦ ἐπιδράσεων.

Μετάφρασις: Α. ΝΕΟΦΥΤΙΔΗ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Στὸ προηγούμενον τεῦχος τοῦ «ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ», στὸ ἄρθρον «Ἡ ἐξαγωγή τῶν ἐργατῶν ἀνοίξε τὸν δρόμον στὴν ἐργατικὴν μας τάξιν γιὰ τὰ σκλαβοπάζαρα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ» σημειώθηκε ἀπὸ λάθος στὴν τελευταίαν παράγραφον «Ὁ Νόμος τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς Ζήτησις ἀποτελεῖ, σήμερον τὸ καλύτερον ὄπλον τοῦ ἐργάτη» ἀντὶ νὰ σημειωθεῖ «Ἡ μεγαλύτερη ἀνάγκη ἐργατικοῦ δυναμικοῦ ἀποτελεῖ σήμερον τὸ καλύτερον ὄπλον τοῦ ἐργάτη».

Ἡ Συνταχτικὴ Ἐπιτροπὴ

ΚΑΤΑΛΗΣΤΕΨΗ ΤΩΝ ΠΑΩΝ ΤΩΝ ΥΠΑΝΑΠΤΥΧΤΩΝ ΧΩΡΩΝ

Άρθρο του ΝΙΚΟ ΚΕΤΕΪ, καθηγητή στο κρατικό πανεπιστήμιο των Τιράνων, που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό «ΑΛΒΑΝΙΑ ΣΗΜΕΡΑ», αρ. 3, 1976.

Χάρη στον απελευθερωτικό αγώνα των λαών, οι παλιές αποικιακές αυτοκρατορίες έχουν καταρρεύσει στην εποχή μας, και στην παγκόσμια σκηνή έχουν εμφανιστεί πολυάριθμα νέα κράτη, τα οποία επιδιώκουν να αναπτυχθούν μέσα στα πλαίσια μιᾶς πλήρους πολιτικής και οικονομικής ανεξαρτησίας. Μὲ τις προσπάθειες που καταβάλλουν και τὰ σημαντικὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα δὲν παύουν νὰ παίρνουν, γιὰ τὸ ξεπέραςμα τῆς καθυστέρησης πὺ τὸυς κληρονόμησε ἡ μακρόχρονη ἀποικιακὴ κυριαρχία, γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς ἐνότητος καὶ τῆς συνεργασίας μεταξύ τους, τὴν ἐθνικοποίηση καὶ τὴν ἔνταξη τοῦ φυσικοῦ τους πλοῦτου στὴν ὑπηρεσία τῆς γρήγορης καὶ ἀνεξάρτητης ἀνάπτυξης τους, τὰ κράτη αὐτὰ διαδραματίζουν ἕνα, ὄλο καὶ πιὸ πολὺ δραστήριο ρόλο στὴν σημερινὴ παγκόσμια σκηνή.

Οἱ ἱμπεριαλιστικὲς ὁμως δυνάμεις, καὶ κατὰ πρῶτο λόγο οἱ ἀμερικάνοι ἱμπεριαλιστὲς καὶ οἱ σοβιετικοὶ σοσιαλιμπεριαλιστὲς, κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀνεξάρτητη πορεία τῶν χωρῶν αὐτῶν, ἐφαρμόζοντας ἀπέναντί τους τὴν δικὴ τους ἄγρια πολιτικὴ τῆς ἀποικιακῆς ἐκμετάλλευσης καὶ καταπίεσης.

Αὐτὴ ἡ πολιτικὴ τῶν δυὸ ὑπερδυναμῶν εἶναι σύμφυτη στὴν ἴδια ἐπιθετικὴ φύση τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, στὴν ἄσβεστη δίψα του γιὰ κέρδη. Σὰν ἱμπεριαλιστικὲς δυνάμεις, οἱ

Ἐνωμένες Πολιτεῖες καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση, δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν χωρὶς νὰ ἐπιδιώκουν ταυτόχρονα τὴν οἰκονομικὴ τους ἐξάπλωση, τὶς πολιτικὲς τους ἐπεμβάσεις καὶ τὶς στρατιωτικὲς τους ἐπιθέσεις ἐνάντια στὶς ἄλλες χῶρες, χωρὶς νὰ καταπιέζουν καὶ ἐκμεταλλεύονται τοὺς ἄλλους λαούς. Ἐντούτοις, οἱ τρόποι καὶ τὰ μέσα στὰ ὁποῖα καταφεύγουν οἱ ἱμπεριαλιστικὲς δυνάμεις γιὰ νὰ καταπιέζουν καὶ νὰ ἐκμεταλλεύονται τοὺς ἄλλους λαούς δὲν εἶναι πάντοτε τὰ ἴδια. Ἐτσι, ἐνῶ μέχρι χτὲς χρησιμοποιοῦσαν φανερὲς καὶ ἄμεσες ἀποικιακὲς μορφὲς ἐκμετάλλευσης, σήμερα, πὺ οἱ ἀγῶνες καὶ οἱ προσπάθειες τῶν λαῶν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση καὶ τὴν ἀνεξάρτητη ἀνάπτυξή τους ἔχουν προσλάβει τεράστιες διαστάσεις, ὁ ἱμπεριαλισμὸς εἶναι ἀναγκασμένος νὰ ἀναζητᾷ νέους τρόπους καὶ νέες μέθοδες, καλυμμένες καὶ ἔμμεσες, γιὰ νὰ καταπιέζει καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται τοὺς λαούς τῶν ἄλλων χωρῶν.

Τὸ χρηματιστικὸ κεφάλαιο διαδραματίζει ἕνα σπουδαῖο ρόλο, μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια. Ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ Λένιν «ἀποτελεῖ σ' ὅλες τὶς διεθνεῖς οἰκονομικὲς σχέσεις μιὰν σημαντικὴ δύναμη, θὰ λέγαμε ἀκόμη ἀποφασιστικῆς σημασίας, ἱκανὴ νὰ ὑποτάξει, καὶ ἡ ὁποῖα πραγματικὰ ὑποτάσσει, ἀκόμη καὶ τὰ κράτη πὺ ἀπολαμβάνουν τὴν πιὸ πλήρη πολιτικὴ ἀνεξαρτησία». Ὁ φόρος τῶν οἰκονομικῶν, χρηματικῶν καὶ τεχνικῶν «βοηθειῶν» εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς κύριες μέθοδες πὺ χρησιμοποιοεῖ τὸ χρηματιστικὸ κεφάλαιο γιὰ νὰ καταπιέζει καὶ νὰ ἐκμεταλλεύεται τοὺς λαούς τῶν ἄλλων χωρῶν, ἀποκομίζοντας τεράστια κέρδη ἀπ' αὐτούς.

Τι είναι όμως στην πραγματικότητα αυτή η «βοήθεια» που οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές και οι σοβιετικοί σοσιαλιμπεριαλιστές λένε ότι προσφέρουν στις χώρες που βρίσκονται στο δρόμο της ανάπτυξής τους; Τα γεγονότα αποκαλύπτουν πώς, αυτές οι ιμπεριαλιστικές «βοήθειες» είναι οι κρίκοι μιάς νεοαποικιακής αλυσίδας, που βρίσκονται πίσω από ένα μεγάλο μέρος των κερδών που πραγματοποιούν οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις από την άγρια εκμετάλλευση της εργατικής τάξης και των λαών του κόσμου, και πώς ακόμη, αυτές οι «βοήθειες» εμποδίζουν την ανεξάρτητη και ελεύθερη οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη των λεγόμενων ευεργετούμενων χωρών.

Είναι γι' αυτό τον λόγο που, παρά τον πλούτο του υπεδάφους τους σε πολύτιμα μεταλλεύματα, παρά τα μεγάλα τους αποθέματα σε ενεργειακή δύναμη, καύσιμα και γενικά σε πρώτες ύλες, παρά τον πλούτο τους σε ανθρώπινο δυναμικό και τις άλλες σημαντικές τους ικανότητες για ανάπτυξη, το επίπεδο της οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης που πέτυχαν οι χώρες της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής είναι τρομερά χαμηλό. Περίπου ένα δισεκατομμύριο άνθρωποι σ' αυτές τις χώρες υποσιτίζονται, πάνω από 800 εκατομμύρια είναι αναλφάβητοι, ενώ ο αριθμός των ανέργων ανέρχεται γύρω στα 200 με 250 εκατ. Σύμφωνα με στατιστικά στοιχεία, οι 100 υπανάπτυκτες χώρες της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής παράγουν μόνο το 10,5% της συνολικής βιομηχανικής παραγωγής του καπιταλιστικού κόσμου, ενώ η κατά κεφαλή βιομηχανική παραγωγή σ' αυτές τις ίδιες χώρες είναι κατά 20 έως 40 φορές χαμηλότερη από αυτή των αναπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών. Το οικονομικό χάσμα λοιπόν, που χωρίζει τις υπανάπτυκτες καπιταλιστικές χώρες από τις αναπτυγμένες καπιταλιστικές, όχι μόνο δεν πα-

ρουσιάζει καμμιά τάση μίκρυνσής του, αντίθετα, συνεχώς μεγαλώνει. Απόδειξη γι' αυτό αποτελεί το γεγονός ότι οι υπανάπτυκτες χώρες που αντιπροσωπεύουν το 70% του παγκόσμιου πληθυσμού, δεν απολαμβάνουν ούτε το ένα τρίτο καν του παγκόσμιου εισοδήματος και, ακόμη χειρότερα, προβλέπεται πώς στα 1980 το μέσο κατά κεφαλή εισόδημα στις υπανάπτυκτες χώρες, θα είναι δώδεκα φορές χαμηλότερο από εκείνο των αναπτυγμένων βιομηχανικών καπιταλιστικών χωρών.

Οι λόγοι γι' αυτή τη δραματική κατάσταση που χαρακτηρίζει τις υπανάπτυκτες χώρες της Ασίας, Αφρικής και Λατινικής Αμερικής, δεν πρέπει να αναζητηθούν, ούτε στην «έλλειψη πείρας ειδικευμένων τεχνικών», ούτε στον «γρήγορο ρυθμό αύξησης του πληθυσμού» αυτών των χωρών όπως υποστηρίζουν οι άστοι και ρεβιζιονιστές οικονομολόγοι και ιδεολόγοι, αλλά στις «βοήθειες» και την αχαλίνωτη οικονομική εξάπλωση του διεθνούς ιμπεριαλισμού, και πρώτα και κύρια των δυο υπερδυνάμεων, που γίνονται σε βάρος αυτών των χωρών.

Οι «βοήθειες», όπως και τα άλλα μέσα και μορφές νεοαποικιακής εκμετάλλευσης, χρησιμοποιούνται από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις για να επιβάλλουν στις υπανάπτυκτες χώρες τέτοιου είδους οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές δομές και συμβάσεις που να διευκολύνουν από τη μιά την ιμπεριαλιστική διείσδυση σ' αυτές και την καταλήστεψη των πρώτων υλών και του φυσικού τους πλούτου, κι από την άλλη να κρατούν αναλλοίωτες τις καθυστερημένες οικονομικές συνθήκες αυτών των χωρών, έτσι που να διαγωνίζεται ή εξάρτησή τους έναντι των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Έτσι, λοιπόν, για τις χρονιές 1973—75, αντί του ποσοστού των 6% που είχε προβλεφθεί για την μέση ετήσια αύξηση της Ακαθάριτης Έγχώριας Παραγωγής, τα ποσο-

στά ανάπτυξης δὲν ἔφτασαν οὔτε τὰ 3% γιὰ τὶς περισσότερες, πάνω ἀπὸ τὰ 3)4 τοῦ συνολικοῦ ἀριθμοῦ τους, ὑπανάπτυκτες χῶρες. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, γιὰ τὴν ἴδια περίοδο, τὸ κατὰ κεφαλὴ ἐθνικὸ εἰσόδημα στὶς περισσότερες αὐτὲς χῶρες — πάνω ἀπὸ τὶς μισὲς — δὲν σημείωσε καμμιὰν αὐξηση.

Παρ' ὅλον ὅτι τὸ πραγματικὸ ὕψος τῆς χρηματικῆς βοήθειας πού παραχωρεῖται στὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες εἶναι συνήθως χαμηλότερο ἀπὸ ἐκεῖνο πού εἶχε ἀρχικὰ ὑποσχεθεῖ, τὰ κέρδη τὰ ὁποῖα ἀποκομίζουν οἱ ἱμπεριαλιστικὲς δυνάμεις ξεπερνοῦν πάντοτε τὶς ὁποιοσδήποτε προβλέψεις. Παρουσιάζοντας αὐτὰ τὰ προβλήματα ὁ ἴδιος ὁ ἀστικὸς τύπος, ὑπογραμμίζει πῶς, τὰ χρηματικὰ ποσὰ πού φεύγουν ἀπὸ τὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες γιὰ τὶς ἀναπτυγμένες καπιταλιστικὲς ξεπερνοῦν κατὰ πολὺ, σὲ ὕψος, κάθε μορφή οἰκονομικῆς «βοήθειας» πού παραχωρεῖται. Εἶναι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πού οἱ ἀμερικανοὶ ἱμπεριαλιστὲς, οἱ ὁποῖοι παρουσιάζονται σὰν οἱ κυριώτεροι «ἄρωγοί» τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν, ξεοδεύουν κάθε χρόνο γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ ἀπὸ 0,3% 0,4% τοῦ ἐθνικοῦ τους εἰσοδήματος, ἀπομηζόντας ὅμως ταυτόχρονα ἀπ' αὐτὲς τὶς χῶρες, εἰσοδήματα πού ξεπερνοῦν τρεῖς καὶ τέσσερες φορές τὰ ποσὰ πού παραχωρήθηκαν ὑπὸ τύπο «βοήθειας». Τὸ ἕνα δέκατο τῶν εἰσπράξεων τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν Ε. Π.Α. προέρχεται ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευση τῶν λαῶν τῶν ὑπανάπτυκτων χωρῶν.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τοὺς σοσοβιετικὸς σοσιαλιμπεριαλιστὲς. Στὴν προσπάθειά τους νὰ μὴν ξεπεραστοῦν ἀπὸ τοὺς ἀμερικανοὺς ἱμπεριαλιστὲς, παραχώρησαν σὲ 40 περίπου ὑπανάπτυκτες χῶρες διάφορες μορφὲς δανείων πού ἀνέρχονται σὲ πολλὰ δισεκατομμύρια δολλάρια, καὶ διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἀποκομίζουν κάθε χρόνο ἀπ' αὐτὲς τὶς χῶρες, ὑπὸ μορφή διαφόρων ὀφελημάτων καὶ τόκων, ποσὰ πολλὰς

φορὲς μεγαλύτερα ἀπὸ τὶς ἐτήσιες «βοήθειες». Εἶναι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πού οἱ Ἰνδίες εἶναι ἀναγκασμένες νὰ πληρώσουν πίσω στὴν ΕΣΣΔ 16 φορές τὸ ὕψος τῶν «βοηθειῶν» πού τοὺς παραχωρήθηκαν.

Τὸ οἰκονομικὸ ὄφελος ὅμως πού ἀποκομίζουν οἱ ἱμπεριαλιστικὲς δυνάμεις ἀπὸ τὶς λεγόμενες οἰκονομικὲς καὶ ἄλλες χρηματικὲς «βοήθειες», δὲν πραγματοποιεῖται μόνο μέσω τῆς εἰσπραξῆς ψηλῶν κερδῶν. Στὶς περισσότερες περιπτώσεις οἱ ἱμπεριαλιστικὲς δυνάμεις ἐξαναγκάζουν τὶς δανειζόμενες χῶρες νὰ ἀγοράζουν ἀπὸ αὐτὲς διάφορα ἐμπορεύματα. Ἔτσι οἱ ἱμπεριαλιστικὲς δυνάμεις παίρνουν, ὅπως ὑπογραμμίζει καὶ ὁ Λένιν «δυὸ προβιὲς ἀπὸ τὸ ἴδιο πρόβατο», εἰσπράττοντας, πρῶτα τοὺς ψηλοὺς τόκους ἀπὸ τὰ δάνεια καὶ κερδίζοντας, ἔπειτα, ἀπὸ τὴν διαφορὰ τῶν τιμῶν τῶν προϊόντων πού πωλοῦνται, γιὰτὶ οἱ τιμὲς τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων πού πωλοῦνται πρὸς τὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες ἀπὸ τὶς ἐκβιομηχανοποιημένες καπιταλιστικὲς χῶρες, εἶναι πολὺ ψηλὲς σὲ σχέση μὲ τὶς τιμὲς τῶν πρώτων ὑλῶν πού αὐτὲς οἱ τελευταῖες ἀγοράζουν ἀπὸ τὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἐνῶ οἱ τιμὲς τῶν προϊόντων καὶ τῶν πρώτων ὑλῶν πού ἐξάγουν οἱ ὑπανάπτυκτες χῶρες μειώθηκαν τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1975 κατὰ 56% περίπου σὲ σχέση μὲ τὴν προηγούμενη χρονιά, οἱ τιμὲς τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων πού οἱ χῶρες αὐτὲς ἀγόρασαν ἀπὸ τὶς ἱμπεριαλιστικὲς δυνάμεις τὸ 1974, ἦσαν περίπου 20% ψηλότερες. Οἱ Ἐνωμένες Πολιτεῖες ἐξασφαλίζουν κάθε χρόνο ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἀνισοἐμπόριο μὲ τὶς ὑπανάπτυκτες χῶρες, κέρδη δύο δισεκατομμυρίων δολλαρίων.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΗ ΑΠΟΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΤΙΦΑΣΗ
Ο «ΟΙΚΟΝΟΜΙΣΜΟΣ» ΣΤΟ ΚΟΜΜΑ
ΤΩΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

Είδαμε πὸ πρὶν τὴν ἐπικράτηση μέσα στὸ μπολσεβίκικο κόμμα τῆς προβληματικῆς τῆς ἀνάπτυξης τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων. Σύνδετο μ' αὐτὴ τὴν προβληματικὴ εἶναι καὶ τὸ πρόβλημα τοῦ οἰκονομισμού.

Τὴν μεγάλη μάχη ἐνάντια στὸν οἰκονομισμό τὴν ἔδωσε ὁ Λένιν σ' ὅλα σχεδὸν τὰ ἔργα του. Τὸ μπολσεβίκικο κόμμα στὰ χρόνια πὸ ζοῦσε ὁ Λένιν, διεξῆγε ἀσταμάτητους ἀγῶνες ἐνάντια στὸν οἰκονομισμό, ὡστόσο ὅμως ποτὲ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀποβάλλει ὅλες τὶς «οἰκονομιστικές» ἀντιλήψεις μέσα του. Ἔτσι μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λένιν μιὰ μεγάλη πληγὴ ἀνοιξε μέσα στὸ κόμμα. Ἡ ἰδεολογικὴ πάλη ἐνάντια στὸν οἰκονομισμό παρακμάζει καὶ παραμερίζεται. Ἡ ἀντιπαράθεση τῆς Μαρξιστικῆς ἰδεολογίας ἐνάντια στὸν οἰκονομισμό δὲν χαρακτηρίζει πιά τὴν πάλη τοῦ κόμματος τῶν μπολσεβίκων.

Βασικὴ συνέπεια πὸ ἔφερε μέσα στὸ μπολσεβίκικο κόμμα ἡ νέα ἀνάπτυξη τοῦ οἰκονομισμού ἦταν ἡ καινούργια καὶ ἀνανεωμένη ἀντίληψη τῆς ἀνάπτυξης τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων. Ἡ ἀνάπτυξη τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων ἀποτελεῖ μιὰ ἀ-

πὸ τὶς πὸ βασικὲς κατευθυντήριες γραμμὲς τοῦ οἰκονομισμού, γιὰ τὴν θεωρεῖ τὴν ταξικὴ πάλη στὴν πολιτικὴ τῆς πλευρᾶ, σὰν φυσικὸ καὶ ἄμεσο ἀποτέλεσμα τῶν οἰκονομικῶν ἀντιθέσεων πὸ ὑπάρχουν μέσα στὴν κοινωνία. Ἔτσι οἱ ἀντιθέσεις αὐτὲς εἶναι ἱκανὲς ἀπὸ μόνες τους νὰ μετασχηματίσουν τὴν καπιταλιστικὴν κοινωνία σὲ σοσιαλιστικὴ. Ἡ ἐργατικὴ τάξη, λοιπὸν, πρέπει νὰ προχωρήσει στὰ οἰκονομικὰ τὰ «αἰτήματα», χωρὶς νὰ τὰ συνδέει μὲ τοὺς πολιτικοὺς τῆς στόχους. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ ἐργατικὴ τάξη παύει νὰ εἶναι ἡ ἡγέτιδα δύναμη τῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς οἰκοδόμησής τοῦ Σοσιαλισμοῦ, χάνει κάθε ταξικὴ «ἄρμοδιότητα» νὰ ἀγωνιστεῖ γιὰ τὸν σοσιαλισμὸ πὸ θάρθει σὰν φυσικὸ ἀποτέλεσμα τῶν «οἰκονομικῶν» ἀγῶνων.

Ὅταν αὐτὴ ἡ ἀντίληψη γίνεται πραχτικὴ ἐνὸς κόμματος αὐτὸ σημαίνει πὸς ἡ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου εἶναι στὴν οὐσία ἀνύπαρκτη. Μὲ τὴν θάση αὐτὴ ἀπὸ τὴν μιὰ καταστρέφεται ἡ πολιτικὴ συνείδηση καὶ οἱ πολιτικοὶ ἀγῶνες τοῦ προλεταριάτου κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη ὁ ἔλεγχος τῆς παραγωγῆς παραδίδεται στοὺς τεχνοκράτες καὶ τοὺς εἰδικευμένους (ἐπιστήμονες). Μ' αὐτὲς τὶς δυὸ ἀντιφάσεις ὅμως ὁ μετασχηματισμὸς τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων παθαίνει θεμελιακὰ ρήγματα καὶ σταματᾷ. Οἱ καπιταλι-

στικές παραγωγικές σχέσεις αφήνονται να υπάρχουν και να αναπτύσσονται. Από την άλλη το κόμμα της εργατικής τάξης χάνει κάθε λόγο ύπαρξης και άχρηστεύεται σαν περιττό.

Κοντά σ' αυτά ο «οικονομισμός» ταυτίζει τις παραγωγικές δυνάμεις με τα μέσα παραγωγής και δεν παραδέχεται τον κύριο παραγωγικό ρόλο των εργαζομένων. Έτσι ο κύριος ρόλος για την σοσιαλιστική οικοδόμηση δίνεται στην ανάπτυξη και τελειοποίηση των μέσων παραγωγής και στην τεχνολογία, πράγμα που σημαίνει, πώς τον κύριο ρόλο τον παίζουν οι επιστήμονες, οι τεχνοκράτες και οι διανοούμενοι. Αυτές οι αντιλήψεις χτυπούν και παραμερίζουν την εργατική τάξη από τον ιστορικό της ρόλο, τσακίζουν την ταξική πάλη ανάμεσα στην εργατική και την αστική τάξη, απαλλοτριώνουν την εργατική τάξη από τα μέσα παραγωγής και την αναγκάζουν να πουλεί την εργατική της δύναμη, άφαιρούν από το Κομμουνιστικό Κόμμα κάθε ρόλο και ουσιαστικά γίνονται η κύρια αντεπαναστατική δύναμη, τροχοπέδη και ανασταλτικός παράγοντας στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Ο οικονομισμός που χωρίζεται σε «δεξιό» και «αριστεριστικό» είχε τεράστιες συνέπειες για το Μπολσεβίκο κόμμα κατά την διάρκεια του «πολεμικού κομμουνισμού» ο Μπουχάριν, ο Τρότσκι και ο Πρεομπραζένσκι υποστήριξαν ένα «άμεσο πέρασμα στον Κομμουνισμό» με βάση ένα γενικό κρατικό καταναγκασμό, σύμφωνα με τον όποιο η εργασία θα στρατικοποιείτο, θα επιβαλλόταν μια σιδερένια πειθαρχία από τα πάνω, θα επιτάσσονταν όλα τα γεωργικά προϊόντα και θα γινόταν η διανομή τους από το κράτος. Έτσι όλοι οι εργάτες θα υποτάσσονταν σ' ένα κρατικό καταναγκασμό. Όλες αυτές οι απόψεις των οικονομιστών είναι φανερόν πως άφαιρούν το ξαξικό περιεχόμενο της κοινωνίας, «συνενώνουν» τις

τάξεις αναγκαστικά και συντρίβουν την ιδεολογική και πολιτική πάλη των τάξεων. Από την άλλη η έξουσία παραδώνεται ουσιαστικά σ' ένα κράτος, όπου η εργατική τάξη δεν έχει κανένα ρόλο, μα η έξουσία ασκείται από τους τεχνοκράτες και τους επιστήμονες.

Όλες αυτές οι αντιλήψεις, αν και δεν επικράτησαν στο μπολσεβίκο κόμμα, όμως επέφεραν πολλές συνέπειες γιατί πολλοί μπολσεβίκοι δεν κατόρθωσαν να μην επηρεαστούν και να αποβάλουν ριζικά τις οικονομιστικές αντιλήψεις.

Οι οικονομιστικές τάσεις μέσα στο κόμμα έφεραν τον Λένιν πολλές φορές σε δύσκολη θέση και ανάτρεψαν την υιοθέτηση πολλών απόψεών του. Οι οικονομιστικές τάσεις φάνηκαν ξεκάθαρα, όταν στο τέλος του «πολεμικού κομμουνισμού» πολλοί μπολσεβίκοι υποστήριξαν την «κρατικοποίηση των Συνδικάτων» και άλλοι την «συνδικαλιστικοποίηση του κράτους». Η οικονομιστική αντίληψη είναι όλοφάνερη. Η κρατικοποίηση των συνδικάτων, που υποστήριξαν οι μπολσεβίκοι αυτοί αποτελεί έκφραση της από τα πάνω επιβολής μιας σιδερένιας πειθαρχίας και της στρατικοποίησης της εργατικής τάξης. Σε μια τέτοια περίπτωση ή ταξική πάλη, ο άγώνας της εργατικής τάξης ενάντια στην αστική παραμερίζεται και η εργατική τάξη χάνει τον ιστορικό της ρόλο, σαν ήγέτιδα δύναμη, «συνενώνεται» με τα άλλα ταξικά στρώματα. Η διχτατορία του προλεταριάτου γίνεται διχτατορία της κάστας των τεχνοκρατών.

Πάνω σ' αυτό το θέμα ο Σάρλ Μπετελέμ στο έργο του «Οι ταξικοί αγώνες στην ΕΣΣΔ» παρατηρεί «Μέσα στο ίδιο το μπολσεβίκο κόμμα, οι συνδικαλιστικοί ήγέτες υπήρξαν, σε διάφορες περιστάσεις, οι κύριοι εκπρόσωποι ενός οικονομισμού της δεξιάς και μετά την Οκτωβριανή επανάσταση ή ανάπτυξη μέσα στο μπολσεβίκο κόμμα, έ-

νός στρώματος διοικητικῶν ὑπαλλήλων καὶ ὑπαλλήλων τῆς οικονομίας, τῆς σχεδιοποίησις, τῶν πιστοδοτικῶν ὀργανισμῶν κλπ., εὐνόησε τὴν ἀνάπτυξη νέων μορφῶν τοῦ οικονομισμού. Ὅπως θὰ δοῦμε οἱ νέες αὐτὲς μορφές παρουσιάζονται μὲ δεξιὸ ἢ «ἀριστερό» πρόσωπο, ἀνάλογα μὲ τὴ συγκυρία τῆς ταξικῆς πάλης καὶ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν ἐργατικῶν στρωμάτων τῶν πρόσφορων νὰ τοὺς δώσουν μιὰ κοινωνικὴ θάση».

Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λένιν ὁ οικονομισμὸς ἀναπτύχθηκε μέσα στὸ κόμμα καὶ ἔγινε κυρίαρχη τάση. Ὁ Στάλιν στὰ 1938 στὸ ἔργο του «Ὁ διαλεχτικὸς ὕλισμὸς καὶ ὁ ἱστορικὸς ὕλισμὸς» ἔλεγε «Πρῶτα τροποποιοῦνται καὶ ἀναπτύσσονται οἱ παραγωγικὲς δυνάμεις τῆς κοινωνίας ἔπειτα σὲ συνάρτηση καὶ σύμφωνα μὲ τὶς τροποποιήσεις αὐτὲς τροποποιοῦνται οἱ παραγωγικὲς σχέσεις ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους» καὶ πιὸ κάτω «Οἱ νέες παραγωγικὲς δυνάμεις καὶ οἱ ἀντίστοιχούς τους παραγωγικὲς σχέσεις δὲν ἐμφανίζονται ἔξω ἀπὸ τὸ παλιὸ καθεστῶς μετὰ τὴν ἐξαφάνισή του ἐμφανίζονται μέσα στὸ ἴδιο τὸ παλιὸ καθεστῶς...».

Οἱ ἀπόψεις αὐτὲς εἶναι ὀλοφάνερο πῶς ἀρνοῦνται στὴν οὐσία τὸν ρόλο τῆς ταξικῆς καὶ ἰδεολογικῆς πάλης γιὰ τὸν μετασχηματισμὸ τῆς κοινωνίας. Παρόλο πὸν διατυπώθηκαν ἀπὸ τὸν Στάλιν ἀποτελοῦν στὴν πραγματικότητα ἀνανάκλαση τῆς κατάστασης πὸν ἴσχυε μέσα στὸ μπολσεβίκικο κόμμα, ἀποτελοῦν ἔκφραση τῆς ἐπικράτησης τῶν οικονομιστικῶν ἀπόψεων πὸν κυριάρχησαν μέσα στὸ κόμμα.

«Γεγονὸς ἀποτελεῖ, λέει ὁ Μπετελέμ, ὅτι οἱ οικονομιστικὲς θέσεις, μὲ τὴ μορφή μὲ τὴν ὁποία θριαμβεύουν ἀπὸ τὸ τέλος τῆς δεκαετίας τοῦ 1920, βασικὰ δὲν ἀμφισβητήθηκαν ἀπὸ τὰ διάφορα «ἀντιπολιτευτικὰ» ρεύματα. Ὅτι ἀμφισβητήθηκεν δὲν ἦταν παρὰ τὸ ἔ-

να ἢ τὸ ἄλλο συγκεκριμένο μέτρο, ἢ τὸ σύνολο κάποιων συγκεκριμένων μέτρων, πολιτικῶν ἢ διοικητικῶν, πὸν ἀποφασίστηκαν στὴ θάση ἑνὸς γενικοῦ προσανατολισμοῦ, τὸν ὁποῖο, τὰ ρεύματα αὐτὰ, οὐσιαστικὰ δὲν ἀμφισβητοῦσαν».

Ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Λένιν ἡ τεράστια πλειοψηφία τοῦ μπολσεβίκικο κόμματος ἦταν ἔτοιμη νὰ δεχτεῖ μιὰ καινούργια ΝΕΠ μὲ ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τοῦ οικονομισμού καὶ τῆς παλινόρθωσης στὸν καπιταλισμὸ, ἀκόμα ἦταν ἔτοιμη νὰ δεχτεῖ «ὀρισμένα μέτρα ἐκβιομηχάνισης πὸν δὲν δέχονταν νὰ τὰ ἐντάξουν σὲ μιὰ σοσιαλιστικὴ προοπτικὴ». Χάρη στὴν σωτήρια ἐπέμβαση τοῦ Στάλιν πὸν ἀκολούθησε τὴν Λενινιστικὴ θέση πὸν ὑπάρχει ἡ δυνατότητα τῆς οἰκοδόμησης τοῦ σοσιαλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ, χωρὶς νὰ ἐξαρτηθεῖ ἢ προλεταριακὴ ἐπανάσταση ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ἀποφεύχθηκε αὐτὴ ἡ πορεία. Ὅσο ὅμως τὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι ἐνδεικτικὸ τῶν οικονομιστικῶν τάσεων πὸν ἐπικρατοῦσαν στὸ μπολσεβίκικο Κόμμα.

Αὐτὴ ἡ σοβαρὴ ἀντίφαση πὸν ἔτρεφε μέσα του τὸ Κόμμα τῶν μπολσεβίκων, πρῶτα πὸν εἶχε τεράστιες συνέπειες στὴν οἰκοδόμηση τοῦ Σοσιαλισμοῦ, διατηρήθηκε σ' ὅλο τὸ προτὸς ἐξέλιξης τῆς Σοβιετικῆς κοινωνίας καὶ στάθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ σοβαροὺς παράγοντες τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ στὴν ΕΣΣΔ.

Μετὰ τὸ 1956 οἱ ρεβιζιονιστὲς πὸν κατάχτηκαν τὴν ἐξουσία ἔκαναν τὶς οικονομιστικὲς αὐτὲς ἀντιλήψεις «ἀρχή» τοῦ κόμματος. Κάθε ἰδεολογικὴ πάλη σταμάτησε κι' ἄρχισε, ἀντίθετα, μιὰ πάλη γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ οικονομισμού. Ἐνας στόχος πὸν παίζει καθοριστικὸ ρόλο στὴν παλινόρθωση τοῦ καπιταλισμοῦ.

ΕΝΑΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗΣ

(Συνεχίζεται)

Ἐχτύπωση Κ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Κ.Κ Κύπρου